

ЛИЦЕМІРИ!

Вступ України до НАТО не підтримують дві країни

Запрошення України до НАТО не підтримують дві країни Альянсу - Сполучені Штати та Німеччина. Про це заявила віцепрем'єрка з питань європейської та євроатлантичної інтеграції Ольга Стефанішина.

"Формат запрошення запропонувала сама Україна як юридичну гарантію вступу в НАТО. Воно є на порядку денному. Абсолютно всі союзники підтримують це рішення, окрім двох", — сказала вона.

За словами Стефанішиної, оскільки ця інформація стала публічною, то тепер США та Німеччина намагаються звертати увагу "на інших скептичних союзників, таких як Угорщина та Словаччина".

"Але ключовою є позиція саме цих двох країн", — зазначила Стефанішина.

Вона також звернула увагу, що питання запрошення не прив'язане до Вашингтонського саміту: у НАТО "є звичка" всі найважливіші рішення не залишати на саміти.

Зокрема, це стосувалося запрошення та приєднання Швеції й Фінляндії до НАТО, зауважила Стефанішина.

На думку посадовиці, запрошення може бути й на Вашингтонському саміті, і з новим генеральним секретарем НАТО, і у "будь-який момент".

Цьогорічний саміт Альянсу проходитиме в американській столиці з 9 до 11 липня.

**Олена Качуровська,
«Кореспондент»**

ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОГО КІНО

Олег Ніколенко та Іван Бейкер

В Торонто вже другий рік поспіль проходить фестиваль українського кіно. До присутніх звернувся генеральний консул України в Торонто Олег Ніколенко.

Фестиваль відкрила стрічка «Звідки куди» («In the Rearview») польського режисера Мачека Хамели. Стрічка розповідає про людей, евакуйованих із прифронтових районів.

Канадські глядачі побачать фільми: «Я працюю на цвинтарі», «Віддана», «Люксембург, Люксембург», «Ля Палісада», «Клондайк», «Валерія виходить заміж», «Ми не згаснемо» та збірку короткометражних анімаційних фільмів.

На відкритті були присутні мер Торонто Олівія Чоу, депутати парламенту Канади, представники консульського корпусу, лідери української та польської громад.

Частина коштів з продажу квитків піде на гуманітарні потреби України.

**Текст і фото: «Фейсбук» Олега Ніколенка
Більше про TUFF – у наступному числі ГУ**

«ЯКЩО КИЇВ ПРОГРАЄ, МИ ВСІ ПРОГРАЄМО»

Міністри закордонних справ Франції та Великої Британії Стефан Сежурне і Девід Камерон.

Міністр закордонних справ Великої Британії Девід Камерон та його французький колега Стефан Сежурне спільно закликали союзників зробити ще більше, щоб забезпечити перемогу України над росією.

Про це вони написали в спільній колонці для "The Telegraph", відзначаючи 120-ту річницю Ан-

танти – укладення союзу між країнами напередодні та під час Першої світової війни.

Камерон та Сежурне наголосили, що Велика Британія та Франція абсолютно чітко усвідомлюють: Україна повинна виграти війну, яку проти неї веде росія.

"Якщо Україна програє, ми всі програємо. Ціна нездатності підтримати Україну зараз буде набагато більшою, ніж ціна відсічі (лідеру рф владіміру) путіну", — зазначили вони.

За словами голів МЗС, світ спостерігає та буде судити їх, "якщо ми зазнаємо поразки".

"Як обговорювалося під час Паризької конференції в лютому, ми повинні зробити ще більше, щоб перемогти рф... Ми також повинні продовжувати співпрацювати над іншими глобальними викликами", — вказали Камерон та Сежурне.

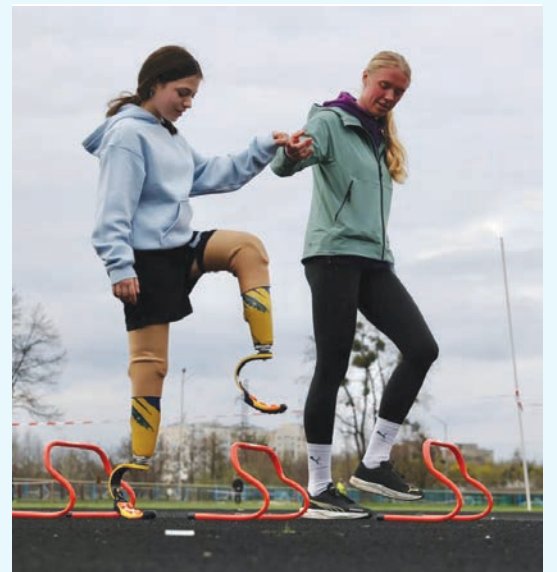
**Фото: «Голос Америки»
За Андрієм Синявським,
«Європейська правда»**

НЕЙМОВІРНА ІСТОРІЯ ПРО НАЙКРАЩИХ ЛЮДЕЙ

Наша Яна Степаненко готується до Бостонського марафону, який вона пробіжить вже через тиждень.

Яні 12 років, і цей перший у її житті забіг на протезах буде благодійним.

Яна Степаненко та Олександр Рясний.
Фото: "Unbroken"

Дівчина втратила дві ноги після ворожого ракетного обстрілу вокзалу у Краматорську.

Олександр Рясний воював 12 років і теж втратив ногу.

Тепер Яна своїм забігом хоче зібрати кошти на дороговартісний протез для захисника України.

**«ГУ»: Яно, Ти найкраща і хай щастить
Тобі і Олександрові!**

**Текст і фото: «Телеграм»
Андрія Садового**

У ГААЗІ ВИСТУПИЛИ ЗА СТВОРЕННЯ СПЕЦТРИБУНАЛУ ДЛЯ РОСІЇ

У Гаазі відбулася конференція "Відновлення справедливості для України". На цьому заході держави підписали важливу політичну декларацію.

У Гаазі 44 країни підтримали створення спецтрибуналу для росії за злочини проти України. Відповідну інформацію поширив уряд Нідерландів. Всього у конференції взяли участь 57 держав.

Які саме країни підтримали декларацію

Політичну декларацію Міністерської конференції щодо відновлення справедливості в Україні крім нашої держави підписали такі країни, як Албанія, Андорра, Австралія, Австрія, Бельгія, Боснія та Герцеговина, Болгарія, Велика Британія, Грузія, Греція, Данія, Естонія, Ісландія, Ірландія, Італія, Іспанія, Канада, Кіпр, Латвія, Ліхтенштейн, Литва, Люксембург, Мальта, Молдова, Монако, Нідерланди, Німеччина, Нова Зеландія, Норвегія, Північна Македонія, Польща, Португалія, Румунія, Сан-Марино, США, Словенія, Франція, Фінляндія, Хорватія, Чехія, Чорногорія, Швеція та Японія.

Ці держави висловилися за посилення спільних зусиль для забезпечення належного розслідування та відповідальності за всі порушення міжнародного права, скоєні росією під час розв'язаною нею ж війни проти України, включно зі злочином агресії. Країни підтримали ініціативи щодо ви-

користання заморожених російських активів на користь української сторони.

Що сказав Кулеба

Голова МЗС України Дмитро Кулеба теж був на цій конференції. Він прокоментував політичну декларацію у своїх соцмережах. Міністр нагадав, що 2 роки тому всі категорично відкидали ідею спеціального трибуналу для росії за агресію проти України, а рік тому здавалося, що вона загрузла у суперечках між державами. За його словами, сьогодні більшість з цих країн чітко розуміє, що альтернативи створенню повноцінного трибуналу немає.

"Сьогодні я відзначив рішучу підтримку створення трибуналу в моїх дискусіях з колегами на конференції "Відновлення справедливості для України" в Гаазі. Тому цілком природно, що підсумкова декларація конференції, підписана 44 державами, наголосила на важливості повної відповідальності за злочин агресії проти України", — написав він.

Кулеба подякував всім тим країнам, які визнають важливість досягнення результатів у цьому питанні. На його думку, знайти всі необхідні рішення та втілити трибунал у життя можна буде, якщо держави працюватимуть разом. Голова української дипломатії закликав партнерів "зробити ще один поштовх" для цього.

Фото: «33 канал»

За Петром Заливою, «24 канал»

СОТНІ ДІТЕЙ, ДЕПОРТОВАНИХ З ДОНБАСУ, ПОТРАПИЛИ ДО РОСІЙСЬКОЇ БАЗИ УСИНОВЛЕННЯ

Ілюстративне фото pxhere.com/
CC0 Domena publiczna

Щонайменше 285 українських дітей, вивезених з Донбасу російськими військами під час війни, опинилися на російській базі усиновлення дітей-сиріт, йдеться у розслідуванні журналістів російських порталів. Журналістам вдалося підтвердити особи дітей та встановити контакт з ними і працівниками інтернатів, де вони проживають.

Перші профілі дітей з Донбасу з'явилися в базі даних у жовтні 2022 року, через тиждень після того, як російські війська окупували певні території Донецької та Луганської областей на сході і Херсонської та Запорізької областей на півдні.

Українських дітей пропонували для усиновлення або передачі під опіку щонайменше у 15 російських регіонах, насамперед в Орловській, Нижегородській та Ростовській областях. При цьому їм не повідомляли, що вони походять з Донбасу.

Громадяни рф могли усиновити щонайменше 214 дітей, депортованих з України, батьки яких померли або були позбавлені батьківських прав. Під час журналістського розслідування з бази даних зникла третина профілів дітей: сімнадцять з них були старше 18 років, чотирьох повернули батькам на Донбасі, одного — матері в Херсоні, а решту, ймовірно, передали в російські сім'ї для усиновлення або під опіку.

Українська служба «Польського радіо»

В ООН ВИСТУПИЛИ ПРОТИ УДАРІВ ПО НПЗ У РФ

В Організації Об'єднаних Націй заявили, що виступають проти ударів безпілотників по цивільних об'єктах. Про це у вівторок, 2 квітня, повідомляє УНІАН із посиланням на речника Генерального секретаря ООН Стефана Дюжарріка.

Зазначається, що журналіст попросив його прокоментувати атаку безпілотних літальних апаратів на Татарстан. Той відповів, що ООН виступає проти таких атак.

"Ми виступаємо проти і закликаємо припинити напади на цивільне населення та інфраструктуру", — сказав Дюжаррік.

Олена Качуровська

ЗЕЛЕНСЬКИЙ ВІДПОВІВ ООН ЩОДО УДАРІВ В РОСІЇ

Фото: Alexander Stubb/Twitter

Західні партнери мають підтримувати українську відповідь, бо росія розуміє лише силу, зазначив президент.

Представники міжнародних організацій можуть засуджувати удари по території рф після того, як вони приїдуть до Харкова та подивляться, як там люди живуть без світла без води. Про це сказав президент України Володимир Зеленський у середу, 3 квітня.

На спільній прес-конференції з президентом Фінляндії Олександром Стуббом Зеленський подякував "різним міжнародним організаціям, які постійно щось засуджують".

"І це важливо, що вони дійсно засуджують і фокусуються на ударах по Україні. Також деякі підіймають питання щодо ударів по НПЗ (на території рф – ред.), на тимчасово окупованих територіях, де є інфраструктурні об'єкти, так і на військових аеродромах рф і на захоплених українських", — сказав він.

За словами Зеленського, таким організаціям можна відповісти просто: "Мені здається, для того, щоб в кінці кінців зрозуміти як вижити в Харкові, як людям жити без світла без води. Треба, напевно, людям приїжджати, дивитися, а потім щось засуджувати або ні. росія окрім сили нічого не розуміє".

Він вважає, що західні партнери мають підтримувати українську відповідь.

У свою чергу Олександр Стубб підтримав Зеленського у тому сенсі, що росія розуміє лише мову сили.

"Війна — це супутні збитки і хоч би хто атакував (НПЗ в росії – ред.) вони знають, що вони роблять. Вони роблять це вміло, не наражаючи цивільних на небезпеку і треба це мати на увазі повсяк час", — сказав він і додав, що війна — це річ брутальна і тяжка.

Константин Катишев, «Кореспондент»

ПРАКТИЧНОГО ПРОГРЕСУ НЕМАЄ

Голова МЗС Дмитро Кулеба заявив, що питання створення Спеціального трибуналу щодо злочину агресії росії є єдиним, у якому не досягнуто практичного прогресу.

Про це він сказав журналістам перед початком конференції "Відновлення справедливості для України" в Гаазі.

Він назвав питання створення Спеціального трибуналу найскладнішим, оскільки, за його словами, зіштовхнулися дві різні концепції майбутнього трибуналу.

"Одні вважають, що варто запускати трибунал

просто зараз, без вирішення юридичних питань, створити трибунал, який не зможе судити особисто президента путіна і ще двох людей. Інша група вважає, що поки це питання не вирішене, немає сенсу запускати трибунал", – зазначив Кулеба.

"Це єдине питання, де немає якогось практичного прогресу, а продовжується дискусія щодо параметрів трибуналу", – сказав він, зазначивши, що очікує насичену і проблемну дискусію з цієї теми.

"В усіх інших питаннях ми перейшли у практичні фази, видаються ордери на арешт Міжнародного кримінального суду, запускається робота компенсаційного механізму, група прокурорів тут, у Гаазі, збирає докази вчинення злочину агресії та готує обвинувачення, але, власне, ще немає місця, куди це обвинувачення подати. Це останній елемент, який нам потрібно вирішити, і сьогодні (2 квітня) ми, зокрема, будемо про це говорити", – уточнив міністр.

Іванна Костіна, «Європейська правда»

Фото: EPA/UPG

КОЖЕН ПОТЕНЦІЙНИЙ АГРЕСОР ПОВИНЕН ЗНАТИ, ЩО НА НЬОГО ЧЕКАЄ, ЯКЩО ВІН ЗРУЙНУЄ МИР

Президент Володимир Зеленський звернувся до учасників конференції «Відновлення справедливості для України» в Гаазі

Дорогі друзі!

Я дякую вам за незмінну віру у справедливість. Саме справедливість є тією лінією, від якої може початися рух до надійного миру. Зброя дає фізичний захист, але саме справедливість повертає відчуття безпеки життя, яке було захищене силою зброї. І відчуття передбачуваності всіх глобальних відносин. Кожен потенційний агресор повинен знати, що на нього чекає, якщо він зруйнує мир. Саме справедливість здатна це забезпечувати.

Два дні тому я був у Бучі. У місті, яке для всього світу стало символом російського зла. Усі ви пам'ятаєте, що було на вулицях Бучі, коли з них вигнали російських окупантів. Пам'ятаєте, скільки там залишилося тіл убитих людей і як це все було. Пам'ятаєте, що відкрилося, коли ми почали знаходити масові поховання закатованих українців. Відтоді минуло два роки, а досі не вдалося навіть встановити імена всіх, кого вбили російські солдати, – досі в Бучі є безіменні могили. Як і в багатьох інших наших громадах, які були звільнені від російської окупації. І хоч різні міста й села поступово відновлюються, у кожному з них є таке особливе відчуття – однакове для всіх: відчуття того, що є ще дуже багато роботи попереду – роботи саме заради справедливості. Заради того, щоб зло остаточно прогало – і фізично, у реальності, на полі битви, і так, щоб це було переконливо для людських сердець. І щоб кожен, хто потім прийде у російську владу після путіна, знав: справедливість міцніша за мури кремля. Тільки наша з вами спільна робота здатна це забезпечити.

Дорогі друзі!

Ми разом з вами створили справжню мережу відповідальності. Ми дуже цінуємо лідерство Нідерландів у просуванні ідеї спеціального трибуналу щодо злочину агресії росії. Я дякую всім країнам і державним керівникам, міжнародним організаціям, громадським лідерам, представникам юридичної спільноти, які підтримують глобальну роботу щодо розслідування російських злочинів війни та притягнення винних до відповідальності. Усіх винних – від політичного та військового керівництва росії до рядових виконавців. Я впевнений, що для всього світу є важливою діяльність Міжнародного кримінального суду, який видав ордер на арешт путіна й працює над поверненням повної справедливості всім, по кому вдарила ця війна: і дорослим, і дітям. Також ми створюємо й цілком конкретні, системні інструменти, щоб компенсувати збитки, завдані цією війною. Разом із багатьма країнами та лідерами працюємо для конфіскації російських активів та прибутків від них. Усе це має працювати для людей, яких путін хотів знищити цією війною. Починає роботу і Реєстр збитків, і критично важливо, щоб уже цього року були створені також комісія з розгляду заяв та компенсаційний фонд як ключові елементи запланованого механізму відшкодування збитків. Я прошу всіх вас не відступати від нашої спільної лінії – від лінії справедливості. Прошу вас не зменшувати обертів. Маємо робити все можливе заради сили справедливості, щоб справедливість давала справжню силу нашій спільній безпеці – безпеці від агресій і терору.

Хай справжній мир повернеться швидше. І хай кожен, хто руйнує мир, справді боїться опинитися на лаві підсудних у Гаазі.

Дякую за увагу.
Дякую вам усім за підтримку!
Слава Україні!

АНГЛІЙСЬКА ПЕНСІОНЕРКА ВЗЯЛА КРЕДИТ, ЩОБ КУПИТИ БУДИНОК ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ БІЖЕНЦІВ

Ця новина розчулила мережу. Британка Джені Пенн-Барвелл з міста Істлі прихистила у себе родину українських біженців – Оксану та її доньок Олену та Яру. Чоловік Оксани захищає Україну у лавах ЗСУ.

З часом Пенн-Барвелл ухвалила рішення взяти кредит, щоб придбати будинок для Оксани, Олени та Яри. Тепер сім'я орендує його. Пенн-Барвелл каже, що вона не багатійка й живе на пенсію, однак пишається, що змогла допомогти.

Коли розпочалося повномасштабне вторгнення росії в Україну Джені Пенн-Барвелл з Великої Британії вирішила прихистити у своїй домівці українців. Так вона познайомилася з жінкою на ім'я Оксана та її доньками: Ярою і Оленою.

Оксана, Олена та Яра мешкали у домівці Пенн-Барвелл у містечку Істлі (Гемпшир) упро-

довж 1,5 року. А тоді британка ухвалила дуже важливе рішення й взяла кредит, щоб придбати новий будинок. Тепер Оксана орендує його у Пенн-Барвелл.

Українка Оксана переїхала до Великої Британії з Київської області у 2022 році, щоб врятувати доньок. Її чоловік вступив до лав ЗСУ, аби захищати Україну зі зброєю в руках.

Жінка розповідає, що лише коли отримала ключі від нового помешкання, відчула, що може перестати тікати:

— Це чудово, у мене було відчуття, що я бігла, бігла, бігла і нарешті зупинилася. Я просто розслабляюся і дозволяю дочкам робити, що хочуть, і здійснювати свої мрії. Я намагаюся працювати якомога більше, намагаюся брати більше годин і намагаюся бути корисною, – ділиться Оксана.

Пенн-Барвелл – жінка з великим серцем. Вона зізнається, що пишається своїм вчинком й не розуміє, як інакше можна було б: "Річ не у тім, що нам було занадто тісно, ми сварилися чи щось таке, абсолютно ні, але я розуміла, що родині потрібен власний дім. Мабуть, це здалося мені очевидним, бо їм більше не було де взяти житло в оренду, і я подумала, що якщо я можу щось зробити, то я маю це зробити – я могла, тож я зробила", – розповідає британка.

Оксана зауважує, що Пенн-Барвелл вже стала членом їхньої сім'ї. Літню британку діти з ніжністю називають "бабусею".

Текст і фото: «33 канал»

- ### КІЛЬКОМА РЯДКАМИ

 - 2 квітня українським дронам вдалося вразити завод зі збірки "Шахедів" та НПЗ у Татарстані. Наразі це найвіддаленіші місця ураження російських об'єктів від кордонів України, оскільки мінімальна відстань від підконтрольних ЗСУ територій перевищує 1,000 км.
 - Північноатлантичний альянс розробляє новий формат надання подальшої допомоги Україні, який забезпечить її передбачуваність і стабільність. "Будь-яке зволікання в наданні підтримки має наслідки на полі бою. Нам потрібно змістити динаміку нашої підтримки – ми маємо гарантувати надійну і передбачувану допомогу в секторі безпеки для України на довгий період, щоб ми менше поклалися на добровільні внески, а більше – на зобов'язання НАТО, менше на короткострокові пропозиції і більше – на багаторічні обіцянки", – сказав Єнс Столтенберг. "США – не єдині, хто підтримує Україну. Фактично, європейські союзники та Канада надають Україні приблизно 50% військової підтримки. Тож насправді це спільні зусилля США, європейських союзників та Канади. Але, звичайно, Сполучені Штати є найбільшим союзником і надають найбільшу військову підтримку. І той факт, що в Конгресі США не було досягнуто угоди про новий пакет допомоги Україні, продовження цієї підтримки має наслідки", – заявив він.
 - Еммануель Макрон не відступає від своєї доктрини щодо введення військ в Україну. Президент Франції зауважив, що якщо його країна відправить солдатів на українську територію, то не треба сприймати це, як втягнення Заходу у війну проти росії. Кожна суверенна держава, яка вважає за потрібне надавати допомогу чи брати участь у військових місіях, може це робити.
 - Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) підтвердила 1682 атаки на медичну систему України від початку повномасштабного вторгнення рф у лютому 2022 року, що призвело до 128 смертей і 288 поранень медперсоналу та пацієнтів.
 - Державний секретар США Ентоні Блінкен заявив журналістам у Брюсселі, що Україна стане членом НАТО, підкріпивши свою попередню заяву про те, що майбутній ювілейний саміт НАТО у Вашингтоні у липні буде сфокусований на тому, щоб розробити дорожню карту щодо членства України у НАТО.
 - Президент Франції Еммануель Макрон вважає, що Олімпіада стане ціллю для росії. Він прогнозує як мінімум інформаційні атаки у бік Франції. Одним із аспектів для атаки може бути церемонія відкриття. Французи планують провести її на відкритій місцевості, на річці Сена. Для забезпечення порядку та нейтралізації терактів буде залучено більше 45 тисяч поліцейських.
 - Верховний суд України вперше ухвалив рішення, що визнає законним перехід релігійної громади з української православної церкви московського патріархату до Православної Церкви України.
 - На сьогодні загальна сума державного боргу України досягла 5,5 трильйона гривень, або 145 мільярдів доларів, що еквівалентно приблизно 160 тисячам гривень, або 4,000 долларам заборгованості на кожного громадянина.
 - Заступник голови Ради безпеки рф дмитрій медведев заявив, що за кожного вбитого на війні в Україні солдата НАТО росіянам потрібно давати премію. "В полон не брати! А за кожного убитого, підірваного або спаленого натівця потрібно давати максимальну премію. І трупів їм не віддавати. Нехай страждають родичі на чужині", — написав він у своїй сторінці в соцмережі. Медведєв пише, що ставлення до солдатів НАТО має бути як до "карателів типу гітлерівського СС".
- За місяць березень московські окупанти 400 разів використали хімічну зброю на території України.

 - У Польщі, на 65-му році життя, після тривалої хвороби 4 квітня помер відомий політик, освітянин, активний діяч української громади Польщі Мирон Сич. «Після тривалої хвороби помер Мирон Сич. Видатний педагог, діяч Об'єднання українців у Польщі, самоврядувальник, депутат Сейму VI-VII каденцій, віце-маршалок Вармінсько-Мазурського воєводства. Пішов з життя чудовий чоловік, наш дорогий друг. Дорогий Мироне, ти назавжди залишишся в наших серцях», – йдеться у повідомленні у «Фейсбуці» осередку правлячої партії «Громадянська платформа», політиком якої був Сич.

Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

МИ ПІДТРИМУЄМО

Історичні проекти та культурні заходи

Медичні та гуманітарні проекти

Важливі видання

Документальні фільми

Концерти та музичні записи

Молодь та спорт

Освітні, наукові, дослідницькі публікації та виставки

Громадські заходи, конференції, семінари

Проекти, направлені на зміцнення добробуту українців

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9

Phone: (416) 763-3388

Fax: (416) 763-4512

Website: bcufoundation.com

OMNI 1 - ON

субота - 8 PM

вівторок - 11 PM*

субота - 7 AM*

OMNI - AB

неділя - 8 AM

OMNI - BC

неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

 ForumTV Canada

 @ForumTVCanada

www.forumtv.ca

TEL: 416-572-8255

info@forumtv.ca

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА

SONG OF UKRAINE

Новини, події, вітання та пісні на замовлення

З понеділка до п'ятниці 7:30 вечора на хвилі 1320AM

В прямому ефірі www.cjmr1320.ca

Song Of Ukraine, 9 Plastics Ave, Etobicoke ON M8Z 4B6

Телефон редакції: 416-572-8251

Email: sofu.radio@gmail.com

Facebook: facebook.com/SOFUradio

РЕДАКТОР ТА ВЕДУЧА НАТАЛКА ПОПОВИЧ

"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Tel.: (416) 516-2443 Fax: (416) 516-4033

e-mail: homin@on.aibn.com

Суспільно-політичний тижневик

Видає Видавнича Спілка "Гомін України"

з обм. пор. у Торонті Онтаріо Канада.

Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських Державницьких Організацій Канади

Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин

Редактор газети – Оксана Соколик

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА

YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL

Канада: \$75 Canada: \$75

STANDARD MAIL

Канада: \$100 Canada: \$100

3CA: \$120 USD USA: \$120 USD

міжнародні: \$250 international: \$250

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол. За зміст оголошення редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англomовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca

Поле битви – Україна: шляхом звитяги і боротьби

Сторінка спонсорована Фондацією Будучність - BCU Foundation

РЕПОРТАЖ ІЗ «ЗАПОВІДНИКА ІМ. СТАЛІНА»

Частина 1: «Серп і молот – смерть і голод»

Юрій Щур

Чим важливі архіви? Тим, що несуть правду, якою б вона не була. Архівні документи фіксують реальність такою, якою вона була в конкретний момент. Без можливості щось змінити чи переінакшити. Архівні документи формують наші уявлення про минуле.

Важливість історичної правди вчергове підтверджені діями кривавого тирана з країни-терориста, який усі свої злочини намагається «обґрунтувати» апеляціями до минулого. Хоч цивілізовані країни намагаються жити майбутнім.

Одним із міфів, який вдало перекочував із советських часів до російської сучасності є твердження про щасливе й заможне життя трудівників у «найкращій країні світу». Не забуваймо, що своїми діями путін якраз намагається відродити сср, розпад якого називає найбільшою геополітичною трагедією. Щоб спростувати советські-російські міфи достатньо просто зазирнути до архівів доби сср, а особливо – до архівів советських спецслужб. Там – відповіді, після яких не виникає питань.

Перед нами досить цікавий документ – «Зведення про настрої робітників великих промислових підприємств Донбасу (Краматорськ, Лисичанськ, Риково, Костянтиново, Сталіно) за час з 01.02 по 15.03.35 р.», який було підготовлено співробітниками органів державної безпеки на основі приватних листів, які проходили обов'язкову цензуру (перлюстрацію). Це ті думки звичайних жителів, звичайних робітників – «гвинтиків системи», які не підружиш і вже не зміниш. Бо ці думки вже викладені на папір й адресовані конкретним людям – друзям, родичам чи просто знайомим.

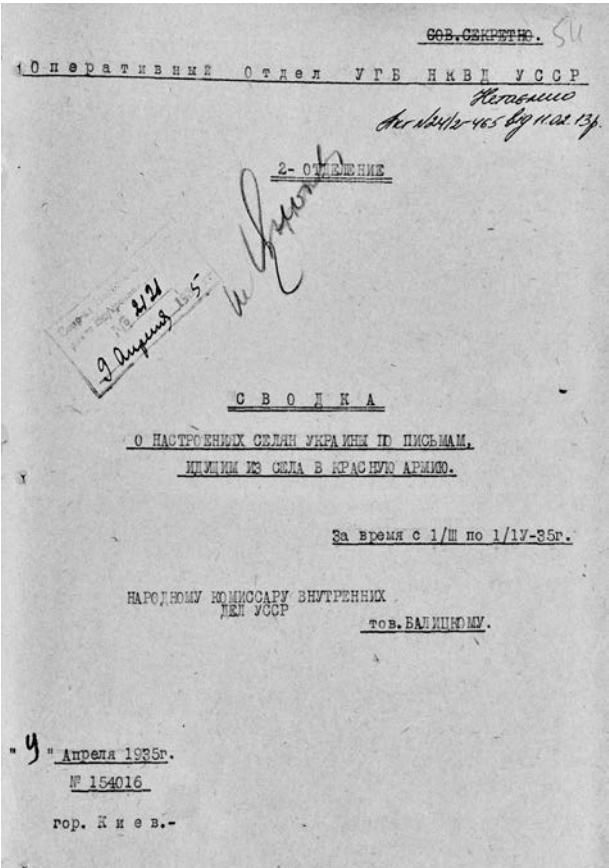
Чекісти писали, що при підготовці цього «Зведення» ними було оброблено 19,304 документи, з яких 2,803 (10% від загальної кількості) – містили негативні повідомлення. Найбільше негативних відгуків про «життя по-советськи» надходило з Краматорського, Макіївського, Сталінського (Донецького), Кадіївського, Мар'їнського, Слов'янського та Ровеньківського районів. Позитивних відгуків у той самий час було ж лише 3% (668 листів).

Перші роки після Голодомору не означали покращення у ситуації з хлібом. Советська влада потребувала промислових результатів, але не мала клопиту щодо життя «гвинтиків». Останнім регулярно не вистачало хліба й через кілька років від «офіційного» закінчення Голодомору. То ж не дивно, що саме хлібна проблема була домінуючою у листах робітників, а 50% від усіх негативних відгуків – це роздуми щодо торгівлі хлібом на Донеччині. Більшість робітників скаржилися на величезні черги у хлібних крамницях, що було зумовлено обмеженою кількістю житнього хліба, який надходив у продаж. Також робітники були незадоволені цінами на хліб й крупу відносно їх невисокої заробітної платні.

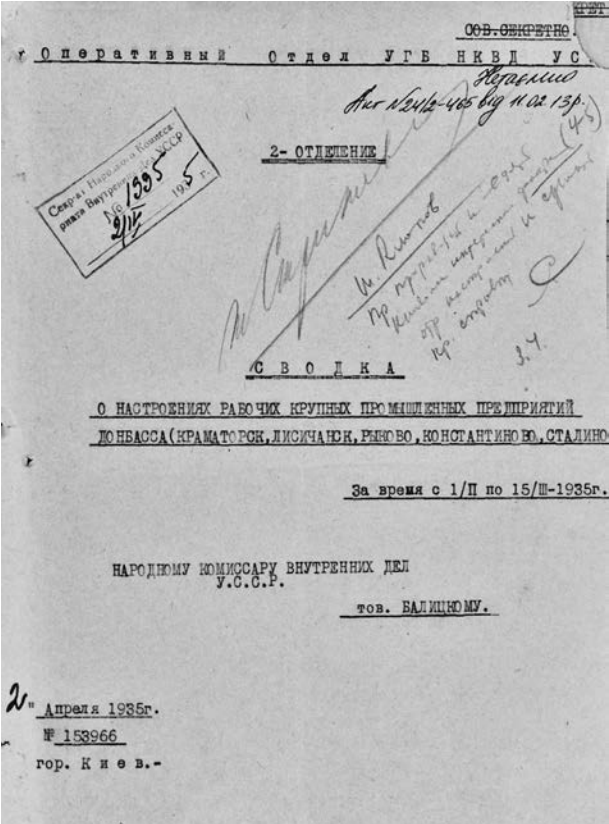
Для прикладу, уривок із листа із сучасного Донецька, який тоді носив ім'я «вождя усіх народів» Сталіна: «... за хлібом такі черги. Страшно дивитися. Просто війна в чергах й бійки. Одному перекусили руку й одну дівчину задушили на смерть. Як лишень десь житній хліб побачать, там такі черги, що страшно подивитися, а білого ніхто не купує, бо він дорогий для робітника».

У листі із Краматорська ще більше вражень: «Йдеш отримувати хліб, то треба прощатися вдома, бо не знаєш чи вернешся живий. Коли затиснуть – ребра тріщать, якщо впав, то пропав, затопчуть... Всі криють (лають) ЦК (Центральний Комітет Компартії – авт.), що таке становище створило».

Деякі листи, як це помітили й чекісти, містили не лише просту подачу негативної інформації,

але й спроби політичного аналізу ситуації. Їх характеризували як повідомлення «антисовєтськи-провокаційного характеру». Як, наприклад, думки робітника Соболенка із Краматорська, який писав, що Сталін «як вже нагодував колгоспників, так тепер годує робітників вольщиною», недвозначно натякаючи на попередні роки Голодомору й нищення українського села.

Не кращою була ситуація й у сфері громадського харчування. Робітники писали, що тут мали дві проблеми: вартість та якість. До прикладу, вартість сніданку складала 1 рубль 75 копійок, у той час як заробіток за день складав лише 3-4 рублі. Якість же їжі була такою, що її просто неможливо було їсти. А порівнюючи власну ситуацію із столовою для советських та партійних керівників, робітник Піщаний з того ж Краматорська писав до Звенигородки: «Становище завоювали лише советські пани. Вони їдять там, куди нас не пускають, й сплячуть менше, а ми покриваємо...».

Коли більшовики рвалися до влади, вони проголосили одним із своїх гасел: «Заводи-робітникам». Та насправді, становище тих робітників їх абсолютно не цікавило, що й породжувало наступні роздуми: «Працювати тут далі немає можливості тому, що заробітна платня така мала, що

не вистачає навіть на харчування, навіть на один хліб, але одним хлібом жити не будеш. Треба у щось одягнутися, а засобів для цього немає». Повною мірою це стосувалося й проблем забезпечення житлом. Багато робітників жалілися, що плата за житло разом із закупівлею палива для обігріву були надто дорогими. Фактично – майже еквівалентом місячного заробітку.

Паралельно з підготовкою зведення на основі листів робітників з Донбасу, готувався іще один цікавий документ: «Зведення про настрої селян України на основі листів, надісланих із села до Червоної Армії, за час з 1.3 по 1.4.1935 р.». Маємо розуміти, що советські органи державної безпеки уважно слідкували за політичними настроями та суспільною атмосферою в армії й не могли допустити, щоб червоноармійці хоч на хвилину засумнівалися у «правильності» советського курсу.

Загалом за вказаний час, співробітники Оперативного відділу Управління держбезпеки НКВД УССР переглянули понад 390 тисяч листів, серед яких було виявлено більш ніж 19 тисяч таких, що мітили «негативну інформацію», зокрема про подальшу проблему із хлібом. Інформація із сіл тодішніх, укрупнених, Дніпропетровської та Одеської областей про випадки опухання та смертей через недоїдання, чекістами зразу ж визначалася як «провокаційна».

Більш, ніж красномовним є уривок із листа жителя Дніпропетровської області до чоловіка, який проходив службу в Одесі: «Становище наше дуже важке. Прийдеться гинути нам з голоду. Я хочу надіслати тобі телеграму, щоб ти приїхав й подивився як на селі люди живуть й пухнуть з голоду. Дохне народ як мухи й ніхто не звертає уваги. Ми також скоро з голоду пропадемо. Дитина плаче з голоду, а у мене молока немає. До яких пір ми будемо мучитися на білому світі? Краще загинути, аби не мучити себе й дитину». Й у наступних листах, які були перехоплені чекістами, одне й теж: «Багато людей помирало, багато роз'їхалося»; «Вже люди починають помирати від голоду»; «Зараз люди дуже пухнуть з голоду й здихають й нам доведеться пухнути й загинути» тощо.

Аналогічно до листів робітників з Донбасу, у листах жителів сільської місцевості, загнаних у колгоспи, виникало багато питань і зауважень до проблеми продажу хлібу. Зокрема, обурювалися з приводу того, що хліб продається лише працівникам Машинно-тракторних станцій, вчителям й працівникам сільських організацій, але не колгоспникам.

Звичайно, що серед подібних інформацій містилися й антисовєтські думки, спровоковані самим станом життя на селі. Житель Гришиного з Донеччини у листі до брата до Дніпропетровська писав: «Колгоспне життя зараз дуже погане, особливо погана ситуація з хлібом і загалом такі жахи відбуваються, що їх важко описати. ... Уся молодь села квола, худя, обірвана, й знаходиться ніби у підпіллі, кінцево загнана й розбита. Розбита морально й матеріально. Ох й часи, довелося нам родитися в таку важку епоху класової боротьби, епоху що грабує мільйони молоді людності. Ох й часи й порядки, живеш в епоху клятого лєнінізму й усі дані гинуть в болоті».

Серед «ворожих» перехоплень чекісти виокремлювали листи колишніх червоноармійців, які після демобілізації поверталися додому й ставали безпосередніми свідками того, як і чим живе село. Колишній червоноармієць Черняк з Чернігівської області так й писав: «Хай у військових частинах не агітують, то все не правда. Якби я повернувся у частину, то усім очі заплавав би».

Репортаж...стор. 6

ОДИН ІЗ НАЙБІЛЬШ ЗАСЛУЖЕНИХ БОЙОВИХ СТАРШИН УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

10 квітня – 135 років від дня народження Олександра Загородського – видатного українського військового, генерал-полковника Армії УНР (в екзилі), командира Волинської дивізії, учасника Першого зимового походу, заступника головнокомандувача Армії УНР.

Олександр Загородський народився 10 квітня 1889 року в селі Зеленьків Уманського повіту, в багатодітній родині сільського священника. Закінчив 3 класи Київської духовної семінарії. У 1912-му Олександра Загородського призвали до армії. Учасник Першої світової війни. Завдяки природному розуму, постійному самовдосконаленню та винятковій працездатності пройшов шлях від рядового до штабс-капітана. Тричі поранений, нагороджений Георгіївською зброєю.

Брав участь в українізації військових частин Південно-західного фронту. З осені 1917-го – в українській армії.

Олександр Загородський

Очоловав Київський вартувий полк військ Центральної Ради (1917), 1-й піхотний Запорізький курінь (1918), Запорізьку дивізію (1919).

Командував Волинською збірною групою Армії УНР під час Першого зимового походу (1919-1920), заступник головнокомандувача Армії УНР (1920).

У травні-листопаді 1920 року, під час советсько-польської війни Олександр Загородський командував Волинською дивізією. 31 травня наказом № 7 Головної Команди Армії УНР був підвищений до звання генерал-хорунжого. Протягом деякого часу виконував обов'язки заступника Головнокомандуючого

Армії УНР генерала Михайла Омеляновича-Павленка.

В грудні 1920-го інтернований у Польщі. Його видачі домагався голова Совнаркому УССР Християн Раковський.

В 1921-му очолив Українську спілку інвалідів Армії УНР. Входив до Головної ради Хреста Симона Петлюри – нагороди в Армії УНР (1936-1946), розбудовував Український кооперативний союз у Холмі.

Після Другої світової війни мешкав в Австрії у Зальцбурзі, очолював Український допомогивий комітет. З 1949 року Олександр Загородський на еміграції в США. На громадських засадах очолив ініціативну групу колишніх вояків Української Армії. При екзильному президенті УНР Степанові Витвицькому виконував обов'язки шефа військової й цивільної канцелярії, був головою Громадського суду та членом ради Українського Конгресового Комітету Америки. Почесний

член «Об'єднання бувших вояків українців в Америці», невтомний громадсько-політичний діяч.

Уряд УНР в екзилі відзначив Олександра Загородського Комбатантським Хрестом, Воєнним Хрестом та Хрестом Вільного Козацтва та підвищив до звання генерал-полковника Української Армії.

Помер ушавлений військовою 4 серпня 1968-го у Нью-Йорку. Похований на українському православному цвинтарі в Баунд-Бруку.

На його честь назване село Загородське у Новоушицького районі Хмельницької області. Найменування села здійснено у 2016 під час декомунізації топонімів (село носило окупаційну назву «Комунар»), як вдячність Олександру Загородському за те, що 28 вересня 1920 на чолі Першої Армії УНР здобув перемогу над московсько-більшовицькими окупантами поблизу сучасної території селища.

У ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ ПРЕЗЕНТУВАЛИ СЕРІЮ КНИЖОК ПРО ІСТОРІЮ ТА ІДЕОЛОГІЮ УСС

В Івано-Франківську презентували серію книжок про історію та ідеологію Українських Січових Стрільців, що вийшла друком до 110-ї річниці створення легіону УСС.

До серії ввійшли перевидання праць Осипа Думіна (вперше опубліковано в «Червоній калині» 1936 р.) та Степана Ріпецького (вперше опубліковано 1956 р.), а також праці сучасних авторів – професора Миколи Лазаровича та професора Івана Монолатія.

За словами голови Івано-Франківської обласної ради Олександра Сича, видання цих тематичних книг і їх презентація в рамках відзначення 110-ї річниці Легіону

УСС є ініціативою громадянського суспільства.

«У 1990 році, коли я працював вчителем історії в школі в Микуличині, то я хотів дітям розказати щось справжнє, а не радянські наративи. Я мав архівні книжки про Січових стрільців, або ж книжки, перефотографовані в архіві, і я їм вже тоді розповідав нашу справжню історію. Сьогодні шукати нічого не треба, ми видаємо ці книжки. Головне, щоб хтось їх читав...

Ми в обласній раді прийняли рішення закупити і передати по одному набору цих книжок в публічні бібліотеки всіх громад області. Адже в час, коли йде війна з московським агресором, тре-

ба плекати в суспільстві повагу до своєї історичної воїнської слави – козацької, січового стрілецтва, вояків ОУН та УПА, щоб вона стала стимулом для теперішньої воїнської слави», – переко-наний Олександр Сич.

Як наголосив автор книжки «УСС. Ідея і чин», упорядник серії професор Іван Монолатій, ця ініціатива є дуже важлива. І наслідком співпраці науковців і громадськості стала серія цих книжок, де представлені як кла-

сичні праці з історіографії цього добровольчого формування, так і дослідження сучасних авторів.

«Ця серія більшою мірою висвітлює питання українського січового стрілецтва саме у вимірі популярно-наукової літератури. Адже науковий доробок ми будемо ще мати, а це – література доступна для розуміння пересічним громадянам: хто такі Січові стрільці, для чого Легіон був створений в умовах бездержавності, устрій та багато іншого, що розкриває історію Легіону УСС та його роль у творенні української державності», – каже науковець.

Бліц-Інфо

РЕПОРТАЖ ІЗ «ЗАПОВІДНИКА ІМ. СТАЛІНА»

➔ Закінчення з стор. 5

Така реакція була пов'язана із тим, що попри непогані врожаї, колгоспники знову залишилися майже без нічого. А з міста Токмак Запорізької області демобілізований червоноармієць своєму товаришу писав із обуренням: «Я приїхав до села й жажнувся від того, що люди-колгоспники ходять та просять хліба ... У місті хліба скільки завгодно, а в селі немає нічого».

Окремі виїмки з листів ще більш цікаві для розуміння сприйняття советської політики на селі у середині 1930-х років. В цілому, автори цих листів не проявляли антисовєтських

настроїв. Якраз навпаки, часто були активістами компартії чи комсомолу. Але серед іншого згадували про акції проти советів на селі: вбивства активістів, чи працівників сільських рад тощо: «Через те, що ми активно як комсомольці працювали на селі, допомагаємо сільраді в справі виконання держзобов'язань, на нас напали куркулі й сильно побили, а Наталку зарубали сокирою. Колишкіна зовсім замучили, а мені навскоси потрапив ніж».

Подібні огляди щодо настроїв селян співробітники советських органів держбезпеки здійснювали на регулярній основі. Документи за інші місяці 1935 року не відрізняються

ні постановкою проблеми, ані наведеними уривками. Так, змінювалися автори й населені пункти, але не зміст. У деяких листах автори задавали питання більш ніж прямі й красномовні, як наприклад родичі червоноармієця Крюкова з Чернігівської області: «Коли повернешся через два роки додому, то нікого не застанеш в живих, так як всі твої родичі помруть з голоду. Тоді ти скажеш якій владі й за що я служив. Я тобі дам пораду, якщо буде війна, то ти не воюй, а здавайся без бою й скажи за що я буду воювати, що дома голодують?»

І для таких питань й далі були усі підстави. Бо знову й знову близькі

й знайомі писали червоноармієцям листи про те, що люди пухнуть з голоду й помирають. Що знову не вис-тачає хліба. Що знову потерпає село. Зведення, підготовлені чекістами, містили багато виїмок із листів, звичайно, що не всі були негативними. Однак, там, де наводилися проблемні моменти у житті села не було, на нашу думку головного – інформації про вжиті заходи, щоб виправити ситуацію, наповнити село хлібом, а отже – життям.

Юрій Щур, кандидат історичних наук, керівник науково-дослідницького проєкту "Повернута спадщина"

НАТО, З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

Якось випало відвідати штаб-квартиру НАТО в Брюсселі. Не нову, на проспекті Леопольда III, а стару, на проспекті Леопольда III через дорогу від нової. Дивні були часи: щоб зекономити на комуналці, штаб-квартира найвпливовішої військово-політичної організації світу перебиралася в будівлі, що належали військовим і були обладнані сонячними панелями, мали автономне водопостачання й ледь не геотермальне опалення, аби не платити умовним «брюссельводоканалу» й «брюссельтеплокомуненерго». При цьому працівників зі старого офісу до нового щодня возили автобусом. Там, власне кажучи, через трамвайні колії проспекту десь метрів 50, але ж дорогою хтось і загубитися може, тому підвозили. Поки хтось у бухгалтерії не порахував, що цей туризм коштує 30 тисяч євро на місяць, і попросив прискорити переїзд.

Віктор Кевлюк

Охорона штаб-квартири Альянсу — приватна компанія, зі зброєю, процедури схожі на наші: всю електроніку складаєш у сейф, забираєш ключик, віддаєш паспорт, чекаєш супровідника й заходиш. Заходили через головний вхід. Якесь пані з повним пакетом продуктів, мабуть, із супермаркету, я і міністр оборони Анголи. Жодних почесних варт, червоних доріжок чи чогось подібного. Просто, буденно, по-робочому й дуже демократично.

У чому феномен НАТО і його привабливість? Звідки така бюрократія? Чим вони там узагалі зайняті й що планують робити найближчим часом?

Уже три чверті століття НАТО зберігає своє значення як головний колективний оборонний альянс, об'єднуючи держави-члени задля безпеки й стабільності в Європі та поза її межами.

Засадничим принципом Альянсу є спільність поглядів між північноамериканськими та європейськими учасниками НАТО. Вони поділяють однакові цінності й інтереси, віддані справі збереження демократичних принципів, що робить нероздільною безпеку Європи та Північної Америки. Альянс стоїть на захисті країн-членів від агресії: головним військово-політичним принципом організації є система колективної безпеки, тобто спільних організованих дій усіх її членів у відповідь на напад ззовні.

НАТО має досить складну структуру управління. Найважливіші рішення ухвалює Саміт НАТО. Між самітами справами керують Північно-

атлантична рада, Комітет з оборонної політики та планування НАТО, Група ядерного планування НАТО і Військовий комітет НАТО.

Рішення ухвалюють консенсусно, після обговорення й консультацій з усіма країнами-членами Альянсу. Ось чому в путіна все швидко, а в НАТО — повільно: усе ж 32 країни мають домовитися. І серед них — Угорщина. Якщо рішення є, то це означає, що всі 32 держави дали згоду й воно відображає колективну волю суверенних держав-членів Альянсу. Дуже важливо розуміти, що в підготовці й ухваленні рішення беруть участь усі держави-учасниці. Цей принцип діє на всіх рівнях.

Не оминемо **статтю 5 Вашингтонського договору 1949 року**, котру згадують доречно й не дуже. Звучить вона так: «Сторони погоджуються, що збройний напад на одну або кількох із них у Європі чи в Північній Америці вважатиметься нападом на них усіх: і, відповідно, вони домовляються, що в разі здійснення такого нападу кожна з них, реалізуючи своє законне право на індивідуальну чи колективну самооборону, підтверджене Статтею 51 Статуту Організації Об'єднаних Націй, надасть допомогу тій Стороні або

Сторонам, які зазнали нападу, і одразу здійснить, індивідуально чи спільно з іншими Сторонами, такі дії, які вважатимуться необхідними, включаючи застосування збройної сили, з метою відновлення і збереження безпеки в Північноатлантичному регіоні. Про кожний такий збройний напад і про всі заходи, вжиті у зв'язку з ним, буде негайно повідомлено Раді Безпеки ООН. Такі заходи будуть припинені після того, як Рада Безпеки вживе заходів, необхідних для відновлення і підтримання міжнародного миру та безпеки».

Особисто мені більше подобається стаття 6, котра пояснює, що слід розуміти під збройним нападом: «При застосуванні Статті 5 збройним нападом на одну або більше Сторін слід вважати збройний напад, здійснений:

- на територію будь-якої із Сторін у Європі чи у Північній Америці, на алжирські департаменти Франції, на територію Туреччини чи на острови під юрисдикцією будь-якої із Сторін, розташовані в зоні Північної Атлантики на північ від Тропіка Рака;
- на збройні сили, кораблі чи літальні апарати будь-якої із Сторін, які перебувають в межах цих територій або в якомусь іншому регіоні Європи, де на момент набуття

цим Договором чинності були розміщені окупаційні війська будь-якої із Сторін, а також у Середземному морі чи в зоні Північної Атлантики на північ від Тропіка Рака».

Про алжирські департаменти Франції з 1962 року забули, бо їх уже немає.

Якщо хтось ще не в курсі, то «армії НАТО» в природі не існує. НАТО має єдину структуру військового командування, до роботи в котрому залучають військовий і цивільний персонал усіх країн-членів Альянсу. Розгорнуто два верховних командування стратегічного рівня — у Монсі, Бельгія (Оперативне командування ОЗС НАТО) й у Норфолку, США (Командування ОЗС НАТО з питань трансформації). За напрямками діяльності (операційним і трансформаційним) їм підпорядковані Об'єднане командування ОЗС НАТО у Північній Європі (Брюнсум, Нідерланди), у Південній Європі (Неаполь, Італія), Об'єднане командування ВПС НАТО (Рамштайн, ФРН), Об'єднане командування Сухопутних військ (Ізмір, Туреччина) і Об'єднане командування ВМС (Нортвуд, Велика Британія).

Про пілотів і моряків не знаю, а командування Сухопутних військ має лише 324 штатні посади, що значно менше, ніж у нашому Командуванні об'єднаних сил, котре керує операціями подібного розмаху зі схожою кількістю військ. Національні збройні сили залишаються під національним командуванням, окрім контингентів, виділених для дій під керівництвом загального союзного командування.

Постійно чергують чотири угруповання ВМС НАТО, вони готові миттєво відреагувати на кризу. Функціонує об'єднана система ППО, яка включає елементи протиракетної оборони (ага-ага, згадаймо ракети в повітряному просторі Румунії та Польщі й перечитаймо статтю 6, вона трохи вище). Винищувачі Альянсу постійно контролюють повітряний простір Ал-

банії, Естонії, Латвії, Литви та Словенії, котрі не мають можливості робити це самостійно. У власності НАТО перебувають 5 літаків «AWACS» (розпізнавальні знаки — ЗС Люксембургу) й 5 розвідувальних БпЛА «Global Hawk».

Бюджетів у НАТО два. Цивільний (його поповнюють міністерства закордонних справ країн-учасниць) витрачають на заробітну плату персоналу, витрати поточні, капітальні й на програми, необхідні для досягнення головних цілей НАТО. І військовий (з внесків міністерств оборони). І ще є Програма інвестицій у безпеку (NATO Security Investment Programme, скидають знову ж таки оборонні відомства), за ці гроші фінансують об'єкти й обладнання, що забезпечують функціонування Командування НАТО з питань трансформації та Командування НАТО в Європі (національні органи, їх утримання виходить за межі вимог національної оборони окремих держав), покривають потреби операцій з реагування на кризові ситуації, систем інформації та зв'язку, управління повітряним рухом і наведення, супутниковий зв'язок, військові штаби, аеродроми, трубопроводи і склади ПММ, причали, навігаційне обладнання.

У них там непогана пенсійна програма. Кожен, хто працює в штаб-квартирі НАТО, відраховує п'яту частину зарплати до спеціального пенсійного фонду, стільки ж туди додає НАТО з цивільного бюджету. По закінченні каденції людина може забрати гроші собі, може переказати до пенсійного фонду своєї країни або залишити в Брюсселі, але поповнювати вже буде без допомоги НАТО. Зручно, погодьтеся.

Де НАТО, розібралися. Тепер кілька слів про те, де ми. У 1992 році Україна приєдналася до Ради північноатлантичного співробітництва (пізніше перейменована на Раді євроатлантичного партнерства).

← НАТО...стор. 14

«НЕ ХОЧУ ЗІПСУВАТИ ВЕЧІРКУ, АЛЕ...»

Україна гостро потребує систем протиповітряної оборони «Patriot». Про це 4 квітня, під час візиту до штаб-квартири НАТО в Брюсселі заявив міністр закордонних справ України Дмитро Кулеба на спільному брифінгу з генеральним секретарем НАТО Єнсом Столтенбергом в Європі.

Голова українського МЗС наголосив, що тривають безпрецедентні російські ракетні та дроніві атаки. Вночі росіяни атакували безпілотниками «Shahed» Харків.

«На жаль, росія систематично руйнує українську економіку, вбиває українців й знищує наші міста, що відповідає російській стратегії зі стирання України з карти. Отже, я не хочу зіпсувати вечірку, день народження, але сьогодні моїм головним меседжем будуть системи «Patriot». Тому що порятунок життів українців, порятунок української економіки, порятунок українських міст залежить від наявності в Україні «Patriot» та інших систем ППО», — сказав Кулеба.

Він пояснив, що важливість «Patriot» для України полягає у здатності цієї системи перехоплювати балістичні ракети, адже тільки в березні по українській території армія РФ випустила 94 балістичні ракети.

«Але забезпечення «Patriot» залежить від союзників. У них їх багато. Тому це буде моїм основним завданням сьогодні», — сказав український міністр.

«FREEDOM»

ЧИ ЗМОЖУТЬ УКРАЇНЦІ ЗАЛИШИТИСЯ У КАНАДІ ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ ТЕРМІНУ ДІЇ ВІЗ

Канада не відправить додому жодного українця, який прибув за програмою CUAET, доки триває війна з росією, навіть якщо термін дії їхніх віз закінчиться. Про це сказав міністр імміграції Марк Міллер.

Більшість українців мають намір залишитися у Канаді, повідомляє «РБК-Україна» з посиланням на «cimmigrationnews.com».

Міністр імміграції Канади пообіцяв, що країна не відправлятиме українців на батьківщину, охоплену війною, навіть якщо у них закінчиться термін дії візи. Раніше міністр імміграції сказав, що продовження програми CUAET (Канадсько-український дозвіл на екстрені поїздки) не розглядається.

«Ми нікого не повертаємо перед обличчям агресії такого ядерного агресора, як росія, і доки триває війна. Ми шукаємо кілька способів переконатися, що люди тут, у Канаді, у безпеці та прийнятті, включно з майже 300,000 людей, які зараз тікають від війни в Україні», – сказав Марк Міллер.

З 17 березня 2022 року по 27 лю-

того 2024 року цього року Служба імміграції, біженців і громадянства Канади (IRCC) отримала 1,189,320 заяв за програмою тимчасового проживання CUAET. Із них були схвалені 960,091, але приїхали до Канади лиш чверть тих, кому надали візу – 248,726 українців.

Згідно з опитуваннями, приблизно 90% українців, які приїхали до Канади в рамках тимчасових заходів через війну в Україні, хочуть залишитися у країні. Але CUAET дає можливість перебувати у Канаді упродовж 3 років як тимчасові жителі з дозволом на роботу та навчання.

Громадські організації закликають уряд Канади дати можливість українцям отримати дозвіл на постійне проживання.

«Ми знаємо, що роботодавці вагалися щодо найму, навчання та просування українців, знаючи, що їхній дозвіл на роботу закінчується через рік», – зазначив засновник організації канадської організації «Pathfinders for Ukraine» Рендалл Баран-Чонг.

Ольга Маджумдар, «РБК-Україна»

ЛІДЕРИ КУК У РЕЙТИНГУ НАЙВПЛИВОВІШИХ ЛЮДЕЙ КАНАДИ

(СКУ). — Провідників Конгресу Українців Канади (КУК) визнали одними із найвпливовіших громадських лідерів у сфері зовнішньої політики Канади. У рейтингу видання «The Hill Times» – президентка КУК Олександра Хичій й виконавчий директор КУК Ігор Михальчишин.

«Попри те, що в Канаді нині існують деякі розбіжності щодо військової та торговельної підтримки України, Конгрес Українців Канади залишається однією з найсильніших і найбільш авторитетних організацій у парламенті в часи, коли в Україні

розпочався вже третій рік повномасштабної війни. Президентка КУК Олександра Хичій й виконавчий директор КУК Ігор Михальчишин очолюють команду адвокатів, які виступають за збільшення допомоги Україні та підтримку її боротьби, і продовжують зберігати прихильність найвпливовіших посадовців, які ухвалюють рішення», – пишуть журналісти.

«The Hill Times» вже втретє відзначає потужну підтримку КУК у боротьбі України з російськими загарбниками, адвокацію організації та її авторитет.

ІТАЛІЯ ПРИЙНЯЛА ПОНАД 180 ТИС. УКРАЇНЦІВ

Від початку повномасштабного вторгнення рф в Україну Італійська Республіка прийняла понад 180,000 українських громадян, які рятуються від війни, повідомив посол Італії в Україні П'єр Франческо Дзадзо в ексклюзивному інтерв'ю агентству "Інтерфакс-Україна".

"До речі, з початку повномасштабної війни Італія прийняла понад 180,000 українських біженців. Також дуже важливим є той факт, що Італія рішуче підтримує європейську інтеграцію України. Наша країна відіграє важливу роль у цьому напрямку, і ми віримо в розширення Європейського Союзу. Крім того, ми є третім найбільшим платником до

бюджету ЄС", – розповів посол.

Відповідаючи на запитання, чи б'ється Італія "ескалації війни" в Україні, Дзадзо сказав, що "італійський уряд дуже відданий справі допомоги Україні". При цьому він зазначив, що Італія раніше мала дуже сильні зв'язки з росією, тому повна підтримка України від початку повномасштабної війни стала для українців "великою і приємною несподіванкою".

"Ця позиція була твердо збережена, коли уряд перейшов від Маріо Драгі до Джорджі Мелоні. Вона дуже підтримує Київ і має дійсно сильну позицію", – додав посол.

«Інтерфакс-Україна»

У ВАШИНГТОНІ З УСПІХОМ ПРОЙШОВ КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ХОРУ УКРАЇНИ ІМ. Г. ВЕРЬОВКИ

28 березня в Кеннеді Центрі з великим успіхом пройшов концерт Національного заслуженого академічного українського народного хору України ім. Г. Верьовки, який очолює Ігор Курилів.

Гостей концерту легендарного хору привітав заступник Голови дипломатичної Місії України в США Денис Сенік: «Українці, як нація, наша культура, мистецтво, мова та історія є щоденними мішенями російських куль, ракет і безпілотників. Поки я говорю, в Україні чергова повітряна тривога. Ми вдячні Сполученим Штатам, усім американцям за все, що ви робите для підтримки України, за кожен жест солідарності з українцями. Разом ми захистимо свободу в світі, наші суспільства, нашу історію та культуру. Ми всі сподіваємося, що Конгрес США найближчим часом прийме ще одне життєво важливе рішення, яке наблизить нас до перемоги».

Присутні вшанували пам'ять тисяч українських воїнів і невинних мирних жителів, які стали жертвами російської агресії, хвилиною мовчання.

Концертну програму «Ми – українці» знаного у світі колективу створили на знак подяки американському народу. Композиції бездоганно поєднали музику, вокал і танець. Національний хор, який налічує 158 виконавців, продемонстрував захопливі виступи, які прославляють українську культуру.

Текст і фото: Міністерство культури та інформаційної політики України

Релігія

РПЦ НАКАЗАЛА СВОЄМУ ДУХОВЕНСТВУ ЗМІНИТИ ЛІТУРГІЮ, ЩОБ ДОДАТИ ПРОПАґАНДИСТСЬКІ МОЛИТВИ

Згідно з інформацією, опублікованою Інститутом вивчення війни (ISW), контрольована кремлем російська православна церква московського патріархату (рпц мп) наказала всьому своєму духовенству змінити літургію, щоб включити до неї молитви на підтримку війни росії проти України.

російські “Telegram”-канали з джерелами в рпц мп у неділю, 31 березня, розповсюдили документ, у якому голова управління справами рпц мп митрополит Воскресенський Григорій доручив священнослужителям щодня читати “Молитву за Русь” під час Великого посту, йдеться у звіті американського Інституту вивчення війни.

Він також закликав священнослужителів читати її вдома та пропонувати іншим парафіянам.

В ISW розповіли, що “Молитва за Русь” – це нова молитва, яку рпц мп офіційно запровадила у вересні 2022 року. Вона дуже політизована, провосенна та прокремлівська з хибними російськими наративами.

Молитва просить Бога “допомогти російському народу та дарувати рф

перемогу” проти “тих, хто хоче воювати і взявся за зброю проти Святої Русі, прагнучи розділити та знищити її єдиний народ”.

“Згадка про “Святу Русь” і “єдиний народ” перегукується з багаторічним брехливим наративом путіна про те, що українці, білоруси та росіяни складають одну російську націю, і є присвоєнням історії Київської Русі”, – йдеться у звіті.

Голова рпц мп патріарх кіріл вперше прочитав “Молитву за Русь” 25 вересня 2022 року після заклику російського диктатора путіна про часткову мобілізацію.

Аналітики заявили, що російська православна церква мп є підконтрольною кремлю організацією та відомим інструментом у російському інструментарії гібридної війни, який

просуває інтереси кремля та націоналістичну ідеологію всередині країни та за її межами.

Перевірка священнослужителів рпц мп

У звіті йдеться про те, що керівництво рпц мп посилило внутрішню перевірку священнослужителів і, як повідомляється, позбавило сану кількох священнослужителів, які відмовилися просувати запроваджені кремлем молитви на підтримку повномасштабного вторгнення росії в Україну.

Запрошений дослідник Фонду Карнегі за міжнародний мир Ксенія Лученко зазначила, що рпц мп розглядає відмову окремих священнослужителів від використання встановлених молитов на літургії як лжесвідчення і гріх, що нібито карається позбавленням сану.

російська організація “Християни проти війни” повідомила, що рпц мп або російські державні органи вже притягнули до дисциплінарної відповідальності щонайменше 28

священнослужителів із росії, п’ятьох з білорусі, одного з Казахстану та шістьох з Литви за антивоєнну риторичку або відмову читати провоєнні молитви Богослужіння.

Повідомляється, що рпц мп застосовувала різні покарання, включаючи позбавлення сану, зниження посади та відлучення від церкви.

патріарх кіріл, наприклад, у лютому 2024 року ухвалив рішення про позбавлення сану одного з найвідоміших і найшанованіших священників рпц мп протоієрея Алексія Умінського за відмову читати “Молитву за Русь”.

“Нещодавно рпц мп посилила кремлівську риторичку про війну росії в Україні, назвавши її екзистенційною та цивілізаційною “священною війною”, і кремль, ймовірно, продовжить використовувати рпц мп для просування своїх імперіалістичних та агресивних цілей в Україні та інших країнах, щоб забезпечити довгострокову підтримку військових зусиль путіна”, – додали аналітики.

«Духовний фронт України»

СОБОР ПАТРІАРХА КІРІЛА ЗАЯВИВ ПРО «СВЯЩЕННУ ВІЙНУ» В УКРАЇНІ Й «ОСАТАНІЛИЙ ЗАХІД»

Учасники російського народного собору під керівництвом московського патріарха кіріла прийняли "наказ", в якому описали російське вторгнення в Україну як "священну війну", де москва захищає світ від "осатанілого Заходу".

Документ опублікований на офіційному сайті московської патріархії.

Там також йдеться про те, що "вся територія сучасної України має ввійти в зону виключного впливу росії".

Українські священники та єпископи УПЦ гнівно реагують на ці заяви, але не всі наважуються висловитися публічно.

упц запевняє, що з травня 2022 року є незалежною від рпц. Хоча українська влада з цим не згідна, а спеціальна експертиза державної служби, яка займається релігійними питаннями, чітко вказала, що упц досі є частиною рпц.

Заяви рпц

Собор пройшов у московському Храмі Христа Спасителя 27 березня. Там назвали "спеціальну військову операцію" (так російська влада і пропагандисти описують війну в Україні) "новим етапом національно-визвольної боротьби російського народу, яка ведеться на землях Південно-Західної Русі з 2014 року проти злочинного київського режиму і колективного Заходу, який за ним стоїть".

"З духовно-морального погляду спеціальна військова операція є священною війною, в якій росія та її народ, захищаючи єдиний духовний простір Святої Русі, виконують місію

"того, хто утримує", захищає світ від тиску глобалізму і перемоги осатанілого Заходу", – йдеться в "наказі" собору.

У документі також йдеться про те, що "після закінчення СВО вся територія сучасної України має ввійти в зону виключного впливу росії".

"Можливість існування на цій території русофобського, ворожого росії та її народу політичного режиму, тобто політичного режиму, яким керують із ворожого росії зовнішнього центру, повинна бути повністю виключена", – йдеться в "наказі" російського народного собору.

На початку повномасштабного російського вторгнення в Україну в заявах рпц були заклики до миру, але швидко виступи патріарха кіріла стали все більше і більше войовничими.

Ще в березні 2022 року він благословив російські війська на війну.

На початку 2023 року патріарх кіріл виступив з промовою, в якій закликав духовенство і мирян рпц активніше допомагати російським солдатам, які беруть участі у війні проти України.

Весною минулого року патріарх ввів нову посаду – головного військового священника "в зоні СВО".

Реакція упц і пцу

У керівництві української правос-

лавної церкви (московського патріархату) емоційно сприйняли заяву зібрання на чолі з кірілом, але відкрито висловлювати свій гнів не наважуються.

“Вони — рпц — забивають цвях собі у труну і добивають тих, хто від них залежить у Балтиці, інших країнах. У нас теж, хто на них орієнтується. Вселенська Церква має це засудити, помісні керівники церков теж. Від нас різкої реакції чекати не варто, в нас усі залякані зараз”, — розповів “BBC Україна” один з впливових єпископів упц на умовах анонімності.

“Цим словам немає жодного виправдання, це ересь! Там немає ні слова “Христос”, “церква”, “Царство небесне” чи “Євангеліє”. Це капець просто! На фоні священної війни — руський мір — це срунда. У Гітлера було таке ж!” — дуже емоційно далі вів єпископ.

Він визнає, що упц треба ще більше дистанціюватись від рпц. Але єпископ прогнозує, що упц не наважиться надіслати гнівного листа патріарху кірілу про повний розрив, адже тоді “рпц оголосить упц розкольниками, як Філарета свого часу”.

Ще один впливовий єпископ упц заявив “BBC”, що навіть не хоче вчитуватись в те, що там каже кіріл.

“Я на це навіть не дивлюся, голову таким маренням не засмічую”, — прокоментував “BBC” заяву кіріла один із високопоставлених діячів упц.

Такі заяви російських священників — це “ганьба для християнства”, написав у Фейсбуці Сергій Ющик з упц, який служить священником на фронті.

"Хто дав право людям, зодягненим в священний одяг проповідників миру, війну іменувати священною? Роти не чорніють від цих слів? Війна — це смерть!" — написав Ющик.

Він додав, що пише це в підвалі Часового Яру, до якого підбираються росіяни: "Нема жодного цілого будинку. Жодного. Це "священні снаряди" все зруйнували".

Ющик закликав не приписувати слова російських священників українським вірянам, "страваючи усіх у внутрішньому протистоянні".

Митрополит Євстратій, речник автокефальної ПЦУ, після собору у москві написав у Фейсбуці, що "структура московського патріархату в Україні на чолі з митрополитом Онуфрієм цілком нагадує особу, яка страждає від домашнього насильства, але не здатна порвати з насильником".

"Вони бояться його погроз та переслідування, бояться "піти з дому", тобто вийти з системи мп", — написав Зоря.

Фактично він відкрито повторив те, що й єпископ упц в режимі не під запис: "...з релігійної точки зору ідеологія "руського міра", яка потужно витісняє з життя рпц залишки православ'я і взагалі християнство — це еретичне вчення та новітня форма ідолопоклонства".

Він теж порівнював заяви собору московського собору з часами Гітлера: "...це форма нацизму, яка виправдовує агресивну війну, терор, геноцид та інші злочини проти людськості".

«BBC-Україна»

НАДГРОБОК ІВАСЮКА ТРИЧІ ПІДПАЛЮВАЛИ, А ФРАНКА ПОХОВАЛИ В ЧУЖОМУ СКЛЕПІ. ЕКСКУРСІЯ ЛИЧАКІВСЬКИМ ЦВИНТАРЕМ

Чому Іван Франко похований у гробівці для двох; кого з відомих галичан перепоховали через 50 років — що й вдова це застала; на чію могилу Соломія Крушельницька везла найкрасивіший пам'ятник з Італії; як украдена «плакальниця» на чужому гробі 35 років простояла; а в кого на могилі завжди свіжі квіти, хоч і минули десятиліття після смерті?

Цікаві історії, пов'язані з похованнями відомих українців на Личаківському цвинтарі, для «hromadske» розповіла Ганна Гошко — професійна гідеса по Львову й Україні.

Франкові й після смерті нема покою

Весняний ранок. На Личаківі спокійно: щебечуть птахи, сходить перша трава. Коли тут немає похорону, цвинтар скидається на тихий парк, де хочеться просто розглядати скульптури, статуї та давні склепи.

Разом із Ганною Гошко відразу звертаємо ліворуч від воріт. Кілька десятків метрів вузькою доріжкою, що викладена бруківкою. Уздовж тягнуться гробівці. Екскурсоводка зупиняється біля одного з них — сірого, із залишками колись червоної фарби. Це родинний склеп родини Сас-Мотичинських. Чорно-білі фото чоловіка й жінки гарно збереглися. Видніється напис польською: «Те, чим ви є, ми вже були. Те, чим ми є, ви ще будете». У цьому склепі поруч із чужими йому людьми поховали поета Івана Франка.

У ті часи це називалося «гостьовий гробівець». Бувало так, що поки спадкоємці розберуться, куди ховати небіжчика, його тіло могло тимчасово полежати в іншому місці. Наприклад, на Личаківському цвинтарі існувала «гробниця-готель», яка належала місцевому похоронному бюро. Кладеш у нішу труну (обов'язково металеву, щільно закриту) чи ставиш її на іншу труну або п'єдестал — платиш бюро, а через місяць-два забираєш. Або ж самі власники склепів, у яких було місце, пропонували його в оренду за гроші.

«Так трапилося і з Франком. Його не стало 28 травня 1916-го під час Першої світової війни. Рідних біля нього не виявилось. Через смерть старшого сина Андрія дружина письменника Ольга потрапила на лікування до закладу для нервовохворих, де провела майже сім років.

Донька Анна, яка раніше поїхала до родичів у Київ, не змогла повернутися через війну. Син Тарас воював на італійському фронті. Син Петро пішов добровольцем у Січові Стрільці. За місяць до смерті поета він гостював удома та писав рапорт, щоб його відпустили зі служби доглядати за важкохворим батьком. Та йому відмовили. Він прийшов уже на похорон, коли Франка виносили з дому.

Всіма формальностями з похованням займалося Наукове товариство Шевченка та друг і розпорядник волі Франка — Карло Бандрівський. Управитель Львова не дозволив окреме місце для поховання. Крім того, ще вирує війна, тому вирішили: тимчасове поховання — у гробівці родини, з якою Франко і знайомий не був», — розповідає екскурсоводка Ганна.

Але немає нічого постійнішого, як тимчасове. Тіло письменника лежить там 5 років. Потім місце для постійного поховання нарешті виділяють — значне за розміром, поважне. Під час перепоховання труну все-таки відкрили: а раптом щось наплутано? Та жінка, яка підв'язувала щелепу видатного українця хусткою, впізнала її.

Тіло Франка перенесли у гробівець, розрахований на двох людей (передбачалося, що друге місце — для дружини), поховали й накрили могилу плитою.

Понад десять років українці збирають кошти на достойний пам'ятник видатному землякові та вирішують, який він має мати вигляд. Зрештою в 1933-му, через 17 років після смерті Франка, на могилі з'являється чимала фігура каменяра,

Перепоховання Івана Франка

що лупає скалу, — як уособлення постійної щоденної праці самого поета та один із символів його творчості.

Оголошують, що офіційне відкриття пам'ятника відбудеться о десятій годині ранку, та насправді зробили о восьмій. Перенесли, бо охочих прийти було так багато, що цвинтар усіх би не вмістив. Ведучий заходу кілька годин лише зачитував написи на стрічках із кожного вінка.

Дружина Франка — Ольга — померла у 1941-му, вже після того, як німці зайшли у Львів. У будинку Франків у цей час працював музей поета. Її хоронять музейні працівники, бо дітей не виявилось поруч. І кладуть її не разом із чоловіком, бо не можуть знайти документів на гробницю.

Могила Соломії Крушельницької на Личаківському цвинтарі

Ганна веде неподалік монумента з каменярем. Там просте та скромне поховання.

«Як кажуть деякі львів'яни: жила в тіні чоловіка, похована в тіні його могили», — додає гідеса.

Франко так і залишився самотнім у склепі на двох.

Перепоховала чоловіка через 50 років

Неподалік Франка, по інший бік алеї, могила Маркіяна Шашкевича — зачинателя нової української літератури на Галичині. Разом із друзями він видав перший український альманах народною мовою «Русалка Дністровая». Його значущість для заходу України співмірна з постаттю Тараса Шевченка. Обоє тут називають пророками.

«Він помер у 1843-му, у 31 рік, у злиднях від туберкульозу, — розповідає екскурсоводка. —

Поховали його в селі Новосілки, де він мав парафію. Поклали тіло у гробівець до місцевого шляхтича.

Могила із часом забулася, і коли на початку 1890-х її приїхали провідати студенти, то ледь знайшли. Слава Шашкевича як будителя української свідомості після смерті лише росла, і тому вирішено перепоховати його у Львові, так започаткувавши пантеон поховань найвизначніших західноукраїнських діячів».

1893 рік. Перепоховання триває два дні. І це не похоронна процесія, це триумфальний в'їзд Шашкевича до міста. Останки доставляють залізницею до Львова, а тоді труну везуть через усе місто на селянському возі, запряженому трьома парами волів.

Володимир Горинь, дослідник постаті Шашкевича, зауважив пізніше: «Галичани йшли на Личаківський цвинтар русинами, а поверталися з кладовища українцями».

Скульптура — босонога плакальниця як уособлення скорботної Галичини, яка оплакує одного з найвідоміших своїх синів. Виготовлений у Мюнхені, на той час пам'ятник вважали одним із кращих у Європі.

Поруч із Шашкевичем — дружина й син. Жінка пережила обох і навіть була свідком перепоховання чоловіка через 50 років після смерті.

Мадонна-мандрівниця

Навпроти могили отця Шашкевича, углиб від головної алеї — пам'ятник студентові Адаму Коцьку. Мама його полька, батько українець. На надгробку напис: «Поляг на університеті у Львові».

«Це один із лідерів студентського руху, який на початку XX століття боровся за право навчатися рідною мовою у Львівському університеті. Юнак вчився на юриста, гарно малював, був громадським активістом і писав мандрівні репортажі, зокрема з Америки.

1 липня 1910 року українські студенти зібралися на ходу вулицями, щоб наполягти на виокремленні українських кафедр в окрему установу. Студенти-поляки їм перешкоджали, зводили барикади. Розпочалася бійка, стрілянина. Адама смертельно поранили в голову, він помирав кілька годин на руках у матері, — розповідає Ганна. — Його похорон вилився в багатотисячну маніфестацію».

Промови біля могили тривали шість годин, своє слово прощання сказав й історик Михайло Грушевський. Закінчилося поховання виконанням пісні «Ще не вмерла».

Друзі Адама організували фонд, що збирав кошти на Галичині та в Америці для спорудження надгробного пам'ятника. Скульптуру «Скорботна Мадонна» замовили в Німеччині. Вона схилилася над надгробком кілька десятиліть, але після Другої світової — зникла. Знайшла аж у Латвії, де прикрашала могилу письменниці Лілії Мартінсон — цілих 35 років! Розпізнали її за печаткою берлінської фірми, яка виготовила оригінальну скульптуру саме для львівського студента. Українське товариство охорони пам'яток історії та культури змогло добитися її повернення у 1990-х.

Оперна діва дає приватні уроки, щоб вижити

Сусідка Франка по цвинтарю — Соломія Крушельницька, оперна примадонна. Їй випав великий талант, врода та всесвітня слава. Вона виступала на найкращих сценах світу. Крушельницьку люблять, дарують діаманти та букети у два її зрости. Вона — одна з перших жінок, що керує автівкою, подорожує світом, вдало виходить заміж за італійця, живе на віллі біля моря. Її життя прекрасне. Але все перекреслив 1939-й.

путін припустився фатальної помилки, напавши на Україну. кремлівський карлик психанув і змінив тактику ступеневої агресії, обмеженої чекістсько-воєнної операції під чужими прапорами з фальшивими гаслами та декларованими цілями, з широкою інформаційно-дипломатичною кампанією прикриття у світі, на неприхований напад. путін, що роками демонстрував, нібито, законність своїх претензій на анексію Криму та готовність дипломатичними методами розв'язувати проблему України із західними партнерами, на решті скинув маску й заявив право на брутальну неприховану агресію щодо України, щоб повністю знищити її державність й українську ідентичність і погрозою завдати удару по країнах, які втрутаються.

Легка прогулянка, яка мала закінчитися швидкою окупацією України та мовчазним сприйняттям статусу кво світом, перетворилася на криваву затяжну екзистенційну війну. Війну, яка неминуче закінчиться стратегічною поразкою росії, розпадом імперії й формуванням нового політичного простору незалежних національних і регіональних держав на території постросії. Збереження рф у нинішніх кордонах неможливе. А затягування з її розпадом лише загострить кривавий характер дестабілізаційних процесів на величезному просторі у Євразії.

Війна в Україні завдає непоправного демографічного удару по росіянах і малих народах, колонізованих росією. Ще до війни рф щороку втрачала по пів мільйона населення. Після війни демографічний склад колишньої країни зміниться до невпізнання. Істотно виросте частка азійського й мусульманського населення. росіяни, які за імперськими переписами складали близько 80% жителів псевдофедерації, швидко перетворюватимуться на меншість. Спершу в окремих регіонах, а згодом – сумарно й у всій країні.

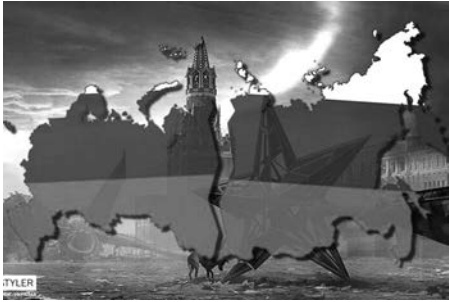
Шалені витрати на війну в Україні ведуть до деградації і катастрофічного падіння соціального рівня життя її громадян. Нещадна хижацька експлуатація природних багатств поневолених росією народів супроводжується завданням непоправної екологічної шкоди. У зв'язку з втратою ключових експортерів росія змушена скорочувати видобуток. У парі з відсутністю доступу до західних технологій видобувна галузь стрімко деградуватиме.

Стрімко руйнується транспортна інфраструктура. російські літаки після введення санкцій ламаються й виходять із ладу швидше, ніж їх встигають ремонтувати.

Попри переможні реляції на продовольчому ринку (у 2022-2023 роках завдяки крадіжці продовольства на окупованих в Україні територіях у рф заявляли про рекордні врожаї й експортні можливості) росія зіткнулася з продовольчою кризою всередині країни. Падіння рівня життя населення призвело до зменшення можливості споживання м'яса й росту споживання яєць, що миттєво відгукнулося яєчною кризою, стрімким ростом цін на цей соціальний продукт і виникненням його дефіциту. Нині російський АПК зіткнувся з браком насінневого матеріалу в овочівництві, а відтак і майбутнім дефіцитом овочів.

Зростає напруга й на територіях

РЕЛІКТ, ЯКИЙ МАЄ ЗНИКНУТИ

компактного проживання поневолених росією народів. Після розпаду советського союзу значна частина національних і навіть територіальних одиниць проголосили свій суверенітет. Лише 1993 року з ними було укладено договірні відносини, що передбачали розподіл повноважень і прав між імперським центром москвою й автономними суб'єктами. Та з приходом до влади путіна суверенітет національних утворень було скасовано різними інструментами, а федерацію перетворено на жорстко централізовану державу. Досвід повернення в лоно імперії Ічкерії засвідчив, що росія здатна на найжорстокіші заходи щодо бунтівних територій.

Проте нині росія знову перебуває в передчутті парад суверенітетів. Нещодавні масові протести в Башкортостані є лише вершиною айсберга різкого росту соціальної й національної напруги в рф. Поки що владі вдається хіба що репресивними методами душити протести, але якщо вони одночасно спалахнуть бодай у кількох регіонах, навіть величезна каральна машина упокорення внутрішніх протестів розсвардіть (чисельність якої до війни перевищувала чисельність сухопутних військ рф) навряд чи буде здатна зреагувати ефективно. прігожинський бунт у червні 2023 року показав усю крихітність росії.

Наразі все тримається на авторитарній владі путіна, що мріє пересидіти на посаді сталіна. Персоналізація всієї влади в руках однієї людини зі спробою побудувати систему вірних виконавців, які в обмін на служіння отримують доступ до корупційних потоків, державних монополій за непередбачуваних обставин може призвести до неможливості політичними методами подолати будь-яку кризу без путіна. Отже, відсутність традицій цивілізованого переходу влади, найімовірніше, штовхне країну до смуту й громадянського протистояння. Спроби ж порятунку через максимальне закручування гайок всередині країни, фокусування уваги на війні, формування осі зла й розхитування безпекової ситуації у світі лише загострюють проблеми всередині та ізоляцію ззовні.

росія вкотре деградувала до загарбницької напівкочової воєнної імперії, яка спроможна існувати, лише екстенсивно розростаючись та нещадно грабуючи колоніальне населення. Водночас і росіяни є жорстко колонізованими. Адже ординська спадковість передбачає ставлення до всіх, як до безправних об'єктів визиску. Тому російська федерація з національними автономіями є, а російського автономного утворення у складі федерації немає.

Нині світ спостерігає крах своїх ілюзій зі спроб цивілізувати росію інвестуванням у її економіку та за-

лученням у міжнародні політичні інституції. Це урок для Європи, яка багато років будувала з росією відносини за принципом ціни в обмін на цінності. За доступ до дешевих ресурсів Європа запліщувала очі на імперську авторитарну політику. Тепер ядерний монстр вирвався і відкрив скриньку Пандори, формуючи глобальну коаліцію боротьби з євроатлантичними західними цінностями.

росія, публічно розірвавши відносини із Заходом, намагається наново перепроектувати свою ідентичність. Войовнича автократія, що намагається приховати свою визискувальну суть навіть проти місцевого населення, демонструє намагання сконструювати штучну ідентичність, яка закріпить її право на особливе місце у світі. Водночас конструюються несполучні концепти. З одного боку, росія – це нібито справжня православна цивілізація, спадкоємиця Візантії й Русі як колиски трьох східнослов'янських народів, отже, білоруси й українці – це ті самі руськіє, що нібито легітимізує право агресії щодо Білорусі й України, а водночас росіянами є різнонаціональні й різнорелігійні жителі імперії. Це ідеологічне божевілля загалом не бентежить двоголову потвору. Імперію, яка оголосила своє право на контроль над азійським степом та євразійство як політичну доктрину.

росія пропонувала ніби припасувати до Європи великий євразійський степ з його ресурсами в обмін на політичну, фінансову, технологічну підтримку та ринки збуту. Вона роками формувала в Європі агентів впливу через підкупи, хабарі, щоб створити візію Великої Євразійської континентальної імперії від Лісабона до Владивостока, протистоячи уявному колоніалізму США та Британії в бік континентальної Європи. Уже зараз, коли маски скинуто, зрозуміло, що кінцевою метою було знищення єдності Європи й поновлення свого імперського впливу щонайменше до західних кордонів євразійського степу, а також на балтійські й балканські країни, коли степ знову підкорить європейський простір щонайменше до Дунаю.

Після повномасштабного вторгнення в Україну маска європейськості спала, залишилося лише азійство. Але й тут росії нічого протиставити традиційним азійським культурам, державним традиціям і релігіям. Чужа неорганічна імперія, якій не відомі ані вільнолюбні традиції великого степу з його культом зв'язі і шляхетності, ані державотворча формотворчість землеробських цивілізацій Азії. Та й будь-яких перспектив протистояти Китаю, бути альтернативним місцем збирання Азії в росії немає. А загравання з глобальним Півднем хижацької колоніальної імперії, більша частина якої складається із загарбаних і колонізованих територій за полярним колом, у зоні вічної мерзлоти, взагалі схоже на божевільний акт відчаю.

Пошуки нових ідеологічних конструктів, як, наприклад, ідея одного з ідеологів кремля суркова про росію як глобальну Північ, спроби асоціюватися з ресурсно багатими, соціально розвиненими й квітучими державами Заходу скидаються на

анекдот і остаточний збій програми в симулякра, який довго вдавав те, чим ніколи не був. Як слушно зазначає один з ідеологів агресивного імперського євразійства дугін, «російська федерація не має державної історії, її кордони випадкові, її культурні орієнтири розмиті, її етнічна карта різномірда, а економічна структура фрагментарна і частково розкладена».

Цей симулякр, що волею долі сів розбійником у великому азійському степу, розплившись до кордонів океану на Півночі й давніх цивілізацій на Півдні, за всю свою історію не зміг навіть налагодити ефективних торговельних шляхів і сполучення у цій важливій частині Євразії. Лише екстенсивний розвиток, упокорення поневолених народів і нещадний грабунки природних багатств із дикунським занедбанням і знищенням природи. Зона вічної мерзлоти в росії, що могла б бути загальносвітовим надбанням, запасом ресурсів, прісної води й невідновлювальних копалин використовується супернеефективно, природний ареал нищиться, екологія зазнає непоправних втрат. Народи, які населяють цей край, свої історичні землі, перебувають на межі зникнення, їхня ідентичність нещадно стирається, а саме фізичне життя під загрозою.

Зрозуміло, що лише болюча воєнна поразка може трохи опритомнити москву. Проте тільки ліквідація цієї неприродної державності дасть змогу не перетворити постросійський простір на територію хаосу, насильства, неконтрольованого поширення зброї.

росія так вибудовувала міжнаціональну політику в країні, щоб, наплотивши максимальну кількість можливих міжетнічних точок розлому, залишитися єдиним арбітром і нібито гарантом спокою. Насправді пробудження національної свідомості, розуміння того, що їх грабують, ріст релігійності й пошуків зв'язків з єдинородними співплемінниками дають змогу через залучення авторитетних медіаторів швидко усунути наявні проблеми. Наразі ріст ісламської ідентичності на Кавказі дозволяє шукати й вибудовувати компроміси на базі віри, а не національного походження. Угро-фінські народи вибудовують свої майданчики комунікації, тюрки – свої, а буддисти – свої. Підкорені народи Півночі бачать, наприклад, який рівень автономності й прав мають такі ж народи в Гренландії, Канаді чи США. Колонізований Сибір і Далекий Схід можуть припинити годувати москву й нарешті отримати вигоду від своїх природних багатств. Тому в цьому випадку варто не пробувати стримати процес розвалу росії, який неможливо зупинити, а проактивно модерувати його й мати сценарії швидких дій і рішень із самого початку неминучого розпаду. Передусім з визнання суверенітету підкорених росією народів.

А щодо ядерної зброї, то у разі кризових процесів світові гравці повинні випередити якісь екзальтовані воєнізовані банди й спільно денуклеаризувати росію, поки якийсь черговий пригожин не вирішить їх захопити. Україна ж у цій історії має поставити крапку на останній кочовій воєнній ординській імперії – релікті, який давно мав зникнути.

Юрій Сиротюк

ВІД ЗВИТЯГ МИНУЛОГО ДО ГЕРОЇЗМУ СУЧАСНОСТІ

Історія дуже часто повторюється. Нині, коли в наймогутнішій державі світу – США, дедалі частіше лунають голоси з оточення колишнього президента (і можливого нового президента) про доцільність «взаєморозуміння» з диктатором росії путіним, виходу США з НАТО і припинення допомоги Україні, можна згадати, що таке вже було.

В XVII ст. Європа страшенно боялася Османської імперії, її військової потуги, економічних ресурсів, величезного населення. Боялася так, як сьогодні вона боїться росії. Турки володіли всією північною Африкою, Балканами, Аравією, Межиріччям, Сирією, Палестиною, Анатолією (Візантією), Закавказзям.

Вони вели бойові дії по всьому Середземному морю, аж до Іспанії. Все це навіювало європейцям комплекс меншовартості.

1590 року турецький візир кричав на польських послів, вимагаючи данини: «Чи маєте розум? Опам'ятайтесь! Хто, коли противився мені? Перс боїться мене, Венеція тремтить, італієць проситься, німець мусить дати, що скажу! Пошлю на вас татарські орди, мунтян і волохів, пашу сілістрійського, буджакського, темешварського, беглербека сілістрійського з двомастами тисяч коней! Світ тремтить переді мною».

У 10-20-х роках XVII ст. запорізькі

Штаб чф рф після попадання української ракети

козаки майже неподільно панували на Чорному морі, наводячи жах на прибережні міста та провінції Османської імперії. Дійшло до того, що причорноморські міста Анатолії і Балкан звернулися до султана з петицією, де заявили, що якщо він не захистить їх від козаків, то вони визнають їхню владу.

1614 року запорожці організували і блискуче провели морські десанти на Трапезунд і Синоп і захопили ці міста. Через рік вони з'явилися під Стамбулом і спалили портові причали на очах у султана та його двору. Ці чудові операції жваво нагадують те,

що нині творять у Криму та Севастополі наші СБУ, ГУР ЗСУ і Військово-морські сили України.

Англійський посол у Стамбулі (1621-1628 рр.) сер Томас Роу доповідав у Лондон 30 червня 1623 р.: «Козаки для них (турків) небезпечніші від наймогутніших ворогів тому, що вони заважають завезенню провіанту в Константинополь».

Докладно описав англійський посол напад козаків на турецьку столицю 9 червня 1624 року, завершивши своє послання таким висновком: «Цілий день до заходу сонця сміливо стояли вони і загрожували великій,

але стривоженій столиці світу і всій її могутності, нарешті зі своєю здобиччю, з розгорнутими прапорами козаки відійшли, щоправда без перемоги, але і без відсічі турків. Це не така вже й значна обставина, ця дерзновенна акція розкрила дивовижну істину про цю велику державу, що вона, здаючись такою грізною і могутньою, насправді слабка і беззахисна».

За кілька днів Роу повідомив, що козаки знову напали на Стамбул і громили його околиці.

А в травні 1626 року він дав таку цікаву реляцію: «Вони загрожують вступити в бій з усім турецьким флотом і дали клятву, що захоплять корабель адмірала. Всі міста і села на Босфорі до самого Константинополя охоплені великим жахом...».

Усі імперії прагнуть, щоб їх боялися, трусилися зі страху перед ними. Так було і в тодішній Європі. Але грізна велич Османської імперії не справляла враження на українське козацтво.

Слава козацтва була такою, що Військо Запорозьке негайно прийняло до тодішнього аналога НАТО – Європейської ліги християнської міліції.

Тогочасна Європа все ж таки була сміливішою від сучасної...

Ігор Лосєв

НАДГРОБОК ІВАСЮКА ТРИЧІ ПІДПАЛЮВАЛИ...

➔ Закінчення з стор. 11

Жінка часто приїздила до рідної України. Тут мешкала родина: зокрема, сестра Ганна, молодша за Соломію на 15 років. Вона хотіла й собі мати успішну оперну кар'єру: мала голос, а старша сестра оплачувала навчання в Італії. Але Ганна закохалася в афериста, до того ж одруженого. Він розбив їй серце. Дівчині несла залишатися в Італії, тож вона повернулася додому. Її кар'єра обірвалася. Соломія почувалася винною, бо наче недоглядила сестру. Вона купує їй триповерховий будинок у центрі Львова та часто навідує її, особливо після смерті свого чоловіка.

І от 1939-й. Соломія у Львові, а «совети» саме окуповують Галичину. Починається Друга світова війна, і співачку вже не випускають із країни. До самої смерті у 1952-му вона житиме в Україні. Їй довго не даватимуть радянське громадянство. Лише коли написала заяву про передачу своєї триповерхової вілли в Італії на користь сср, отримала згоду. Забрали й будинок сестри, лишивши в ньому квартиру.

Живучи тут, Соломія бідувала та мусила заробляти, викладаючи сольний спів. Маючи рак горла.

«Коли вона помирає, на могилі встановлюють скромну плиту з написом: “Соломія Крушельницька”, — Ганна показує фото, який мала вигляд плита. На ній ані дат, ані титулів. — Цікаво, що один із найкрасивіших пам'ятників в Україні — це плакальниця з білого мармуру, яку Соломія привезла на могилу свого батька з Італії».

Сьогодні це село Біла на околиці Тернополя. Вона стоїть там і зараз. На ньому напис: “Найкращому мужеві й татові”. Саме батько повірив у її талант і дав грошей на перший рік навчання в Італії».

Нині на могилі співачки пам'ятник, що зображує довговолосого юнака з арфою у руках. Це Орфей — співець із давньогрецьких міфів, якого слухали не лише люди та звірі, а й дерева та скелі. Він з'явився тут аж через 30 із гаком років після смерті Крушельницької.

«Є історія про те, що коли сср відкрив кордони, італійці з міста, де жила оперна діва, зібралися

приїхати на її могилу для вшанування. І владі стало так соромно за ту плиту, що замовили пам'ятник у відомої скульпторки Теодозії Бриж».

Чому Орфей? З одного боку, це символ творчих людей. З іншого — є історія про те, як до юної Соломії прийшов свататися син священника, а вона відмовила: «Я — наречена Орфея».

Сестра Ганна пережила Соломію. Нею опікувалася племінниця Одарка — на основі переданих нею матеріалів у Львові створили музей Соломії Крушельницької.

Надгробок Івасюка тричі підпалювали

Прямуємо далі центральною алеєю, аж поки вона завертає ліворуч. Навколо граються білочки,

Могила Володимира Івасюка на Личаківському цвинтарі

ще в чорних шубках.

Пам'ятник українському композиторові й виконавцеві Володимиру Івасюку видно здалеку — бронзовий юнак спирається на рояль. На зап'ястках — жовто-блакитні браслети, біля ніг — свіжі квіти й лампадки.

30-річного Івасюка знайшли повішеним у 1979-му. Досі невідомо, що сталося. Одна з версій, що його вбив КДБ. Слідство досі триває.

На його похороні люди встелили квітами дорогу від дому до кладовища. Прихильники стікалися потоком не лише зі Львова, а й зі всієї України. Їх не пускали, затримували на вокзалах і вулицях через різні приводи, призначали на цей день комсомольські й партійні збори з обов'язковою явкою. Влада боялася, що процесія перетвориться на мітинг.

Ніхто не міг наважитися сказати слово, коли труну поставили біля ями. Наперед вийшов поет Ростислав Братунь. За це його потім зняли з посади голови Львівської обласної організації Спілки письменників. Загалом без роботи залишилося багато людей, а студентів відрахували зі закладів вищої освіти.

«У мене на екскурсіях були люди, які розповідали, що мали проблеми на роботі через те, що прийшли на цвинтар віддати йому шану. І це не в день похорону, а пізніше».

Одна жінка з Бердянська приїхала сюди студенткою з друзями. Біля могили заспівали “Червону руту”, а їх поліція запакувала в машину й посадила на потяг додому. Старосту групи вигнали з навчального закладу», — пригадує Ганна.

Влада не давала згоди поставити пам'ятник, який хотіла родина. Тому там опинився тимчасовий дерев'яний надгробок, якого й роздивитися не можна, бо весь час був завалений квітами. Його не раз підпалювали й ламали.

Пам'ятник у його нинішньому вигляді — юнак, який уперше заспівав “Червону руту”, — на могилі з'явився у 1990-му. До того десять років він стояв у майстерні авторів, бо на скульптурно-керамічній фабриці його відмовлялися відливати.

Фото: Ліля Гуцол, «Громадське»
Наталія Мазіна, «Громадське»

НАТО, З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

➔ Закінчення з стор. 7

У лютому 1994 року Україна першою серед пострадянських держав уклала рамковий договір з НАТО в рамках ініціативи «Партнерство заради миру».

У квітні 1999 року в Києві відкрили місію НАТО.

6 квітня 2004 року Верховна Рада України ухвалила закон про вільний доступ сил НАТО на територію України.

Заявку на отримання Плану дій щодо членства в НАТО Україна подала 2008 року.

10 березня 2018 року НАТО визнало за Україною статус країни-аспіранта на шляху до приєднання до Альянсу.

12 червня 2020 року Україна здобула статус партнера з розширеними можливостями НАТО. Належність до європейської цивілізації є прагненням багатьох країн, у тому числі й України.

Агресія рф проти України у 2014 році виявила слабкі місця в системі оборони Альянсу на сході Європи і спонукала організацію вживати невідкладних заходів, і військових, і політичних. рф позбавили статусу партнера НАТО (а таке було) й надали статус «противник». Зміни в архітектурі європейської безпеки не є відкатом у 80-ті роки минулого століття, адже агресія рф спрямована на країни Східної та Центральної Європи й на пострадянські країни, які вирвалися з-під російського колоніального впливу.

Крім цієї безпосередньої загрози, перед НАТО стоять інші виклики: зміна геополітичної ситуації, регіональні конфлікти, тероризм, кіберзагрози. Домінантою залишається колективна оборона, але вона кардинально відрізняється від заходів часів Холодної війни та відмінна навіть від заходів часів постбіполярних світових трансформацій.

З початком нового тисячоліття в НАТО відбулося більше конструктивних зрушень, ніж за будь-яке десятиріччя. Що чекає НАТО в наступні десять років?

Точно не скажуть навіть найпросунутіші установи, які прогнозують геополітичну ситуацію у світі, але можна виділити кілька напрямків, які можуть стати основними в перспективі:

Адаптація до нових загроз. Як-от: кібератаки, гібридна війна, дезінформація та інші нетрадиційні виклики.

Зміцнення військової потужності. НАТО буде продовжувати вдосконалювати свою військову потужність, включаючи розгортання сил негайного реагування, модернізацію оборонних систем і підвищення мобільності військ.

Розвиток партнерства та співпраці. Альянс розвиватиме партнерство з іншими країнами й регіональними організаціями, зокрема, з країнами Східної та Південно-Східної Європи, партнерами на Середньому Сході та в Азії.

Розширення географії та збільшення кількості членів. НАТО продовжуватиме своє розширення, адже залишатиметься єдиною системою колективної безпеки.

Підвищення обізнаності громадськості й інформаційна діяльність. НАТО покращуватиме обізнаність громадськості про свою діяльність і роль у забезпеченні безпеки у світі.

Сьогодні Альянсу — 75. З днем народження, НАТО!

Віктор Кевлюк, експерт Центру оборонних стратегій «Лівий берег»

ПОРТРЕТИ ГЕРОЇВ, МАЛЬОВАНІ... БИНТОМ

Наталя Бугайова-Гуменюк.

Війна накладає свій відбиток на всі аспекти нашого життя. І на мистецтво — передусім. Багато хто з митців з початку повномасштабного вторгнення перейшов на військову тематику. А львівська художниця Наталя Бугайова-Гуменюк навіть винайшла унікальну авторську «воєнну» техніку — «ганчбинт». Це картини, «мальовані» білим і фарбованим бинтом, матеріалом, на перший погляд, нехитрим, але який має потужне символічне значення, влучно підкреслює важкі реалії воєнного часу.

Виставка Наталі «Народ, що вгору йде...» проходить у Домі Франка. В експозиції декілька серій робіт. Це передусім портрети видатних українців (Івана Франка, Лесі Українки, Андрея Шептицького, Григорія Сковороди), героїв Азовсталі («Волина», Роман Рагушний, Максим Кривцов, Михайло Діанов, «Да Вінчі», Пташка та інші).

А також «Козацька серія» — фігури козаків з білого бинта на чорному фоні, портрети львівської мистецької спільноти (художник-волонтер Лев Скоп, гіпі Ігор Біликівський та Алік Олісевич).

Це вже десята виставка Наталі Бугайової-Гуменюк, яка є випускницею Інституту декоративно-прикладного мистецтва (нині — Львівська національна академія мистецтв). Як народилася така оригінальна техніка, як ганчбинт? «З... побуту, — пригадує Наталя. — У 2020 році почалася пандемія ковіду, я втратила роботу. Сиділа вдома, займалася господаркою. Якось поралася на кухні і побачила у звичайній кухонній ганчірці якийсь барельєф. Це було щось трохи містичне, бо це було незадовго до повномасштабного вторгнення. І далі я почала бачити у цих кухонних ганчірках якісь образи. Причому вони були якісь віщі — то матір з дитиною на руках, то бо-

гомольці... І всі вони були сумні. Я вирішила фотографувати ці фігурки, бо вони були такі реалістичні, що було шкода їх втрачати. Іноді трохи поправляла тканину. Я їх назвала «Кухонні барельєфи». Таких фото невдовзі назбиралося на телефоні дуже багато. Я почала їх викладати на «ФБ». Друзі побачили, їм дуже сподобалося. І запропонували мені зробити виставку. Та у мене не було робіт, одні лише фото! Але друзі сказали: «Даємо тобі два місяці, аби зробити виставкові роботи, ми вже домовилися про виставку!».

Олександр Мацієвський.

...Перша персональна виставка Наталі Бугайової-Гуменюк була в кафе «Мазурек». Портрети друзів, зокрема, гіпі Аліка Олісевича та Ігоря Біликівського, портрет батька, натюрморти. А потім почала вдосконалюватися у жанрі портрета. Народилася серія «Видатні ук-

Валерій Залужний.

раїнці» — портрети Івана Франка, Лесі Українки, Тараса Шевченка. Ще до повномасштабного вторгнення почала робити портрет оперного співака і бійця Василя Сліпака, який у 2016-му загинув від кулі снайпера.

Кобзар.

«Портрет Василя Сліпака мав для мене містичне значення, — говорить художниця. — Я для себе його усвідомлюю, як „сьогодні я почала портрет Сліпака, а завтра почалася війна“. Я його тоді не закінчила, бо була у шоці. Сховала цю роботу, але коли трохи адаптувалася до воєнних реалій, то знову почала працювати. І після портрету Сліпака продовжила військову серію. Зображувала те, що мене найбільше хвилювало, зокрема, історію „азовців“, яка усіх сколихнула. Коли робиш від серця, все йде дуже легко. Потім з'явилися портрети Андрея Шептицького, Григорія Сковороди, Квітки Цісик».

Виставки пішли одна за одною. Зокрема, художниця брала участь у виставці «Натхненні Пінзелем у Годовиці» в Національному музеї імені Андрея Шептицького у Львові — в межах культурно-мистецького проекту «Під зорею Пінзеля». А також у всеукраїнській виставці художників та архітекторів «Київ — місто яке?» в Центрі культури і мистецтв Київського політехнічного інституту імені Ігоря Сікорського, у виставці, присвяченій Магдебурзькому праву у Львівській обласній бібліотеці для юнацтва імені Романа Іваничука. Наталя надала свої роботи на благодійний аукціон «Різдво по-волонтерськи: мистецтво заради Перемоги». Персональні виставки мала в «Art Prostir» Львівської муніципальної бібліотеки, у Львівській обласній бібліотеці для юнацтва імені Романа Іваничука, львівському Будинку воїна, кав'ярні «Вірменка», галереї «Intelliasarpint».

Фото Тетяни Данілової

Юлія Ліщенко, «Високий замок»

JOHN E.FIRCHUK
2 JANE SREET (AT BLOOR),
SUITE 501
TORONTO, ON M6S 4W3

FIRCHUK
LAW OFFICE

TEL: (416) 766-0488
www.firchuk.com

В НАТО ПРОПОНУЮТЬ УКРАЇНІ КОМПРОМІСИ ЗАПРОШЕННЮ В АЛЬЯНС

Це має наповнити саміт у Вашингтоні сенсом.

На фоні протидії США та Німеччини надання Україні офіційного запрошення в НАТО на саміті у Вашингтоні, партнери з НАТО пропонують Україні компромісні варіанти, які, на думку Вашингтону, мають задовольнити амбіції Києва, пише у матеріалі «На Вашингтонському саміті НАТО Україні готуються подати особливу «страву» оглядач відділу міжнародної політики Володимир Кравченко.

За даними «Foreign Affairs», один із компромісів полягає в тому, щоб відправити Україні запрошення, але не вчиняти жодних дій до пори до часу. Водночас країни Балтії, Польща, Чехія, Словаччина, Румунія просувають ініціативу про ухвалення на саміті рішення «розпочати переговори про вступ України до НАТО».

Водночас США пропонують варіант, який на їхню думку «має наповнити змістом липневий саміт». Йдеться про ініціативу створення місії НАТО з трансформації, яку

озвучив радник президента США з національної безпеки Джейк Салліван на зустрічі радників із національної безпеки країн — членів Альянсу, що відбулася 7 лютого.

Як зазначає Кравченко, наразі незрозумілі ні цілі, ні мандат цієї трансформаційної місії.

«Але очевидно, що ця місія буде пов'язана не з членством України в Альянсі, а з наданням допомоги нашій країні. З одного боку, така ініціатива декларує подальшу підтримку нашої країни. З іншого — не є чинником прискорення реалізації курсу з набуття членства Києва в НАТО», — підкреслює він.

Водночас, просуваючи ідею створення місії з трансформації у США переслідують щонайменше дві взаємозалежні цілі. Перша — наповнити змістом саміт, надавши щось нове Україні. Друга — перевести вектор з надання військової допомоги Україні з формату «Рамштайн» на НАТО й «продати» це як серйозне досягнення зустрічі союзників у Вашингтоні.

«Однак низка країн сприйняла американську ініціативу негативно», — підкреслює автор.

Підкреслимо, що за інформацією «ZN.UA», наразі американські чиновники ані у Вашингтоні, ані в Брюсселі не ведуть жодних розмов з українською стороною на тему липневого саміту НАТО в США, особливо щодо надання Україні запрошення вступити до Альянсу. Натомість Київ продовжує наполягати на своєму.

Ірина Знає,
«Дзеркало тижня»

**ПІСНЯ
УКРАЇНИ**

**РАДІОПРОГРАМА
SONG OF UKRAINE**

З понеділка до п'ятниці
7:30 вечора
на хвилі 1320 AM

В прямому ефірі
www.cjmr1320.ca

**Адвокати
Тарас Грицина і
Петро Гамівка**

- ◆ Судові адвокати у справах заповітів і майна
- ◆ Купівля та продаж нерухомості
- ◆ Сімейне право
- ◆ Нотаріальні послуги

1081 Bloor St. W. #200
Toronto, ON M6H 1M5
Tel.: (416) 532-8006

КУПУЄТЕ ЧИ
ПРОДАЄТЕ, —
ПОСИЛАЙТЕСЯ
НА ОГОЛОШЕННЯ В
«ГОМОНІ УКРАЇНИ»!

**ПЕРЕДПЛАТИТЬ
ГОМІН
УКРАЇНИ**

ОГОЛОШЕННЯ
Тел.: (416) 516-2443
Факс: (416) 516-4033
e-mail: homin@on.aibn.com

SMITH MONUMENT COMPANY LIMITED
Заснована 1919 року
349 Weston Road (North of St. Clair) Toronto, Ontario M6N 3P7

Єдина в Онтаріо
українська фабрика пам'ятників

- Фабрика і вистава відкриті для публіки (понад 60 пам'ятників на виставі)
- Обслуговуємо всі цвинтарі Канади і США
- Наші висококваліфіковані виконавці мають понад 300 років досвіду
- Ввічлива і професійна обслуга
- Позагодинні зустрічі за домовленням
- Домашні зустрічі можливі

Звертайтеся до власника
Андрія Латишка:
416-769-0674 або 1-888-836-7771

ПОСТУП
українська радіопрограма
Щонеділі 9-10 год. вечора
на хвилях FM 88,9
у прямому ефірі
www.cirvfm.com
Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії
Замовляйте у нас музичні вітання
Слухайте і підтримуйте нас!
Розрахунковий рахунок #43282
у кредитовій спілці Будучність
Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

Steve M. Woloshyn
Sales Representative

Office: 905-565-9200
Fax: 905-565-6677 Cell:
416-823-5551
www.SteveWoloshyn.com
Email: swoloshyn@trebnet.com

7045 Edwards Blvd.
Suite 401 Mississauga, ON L5S 1X2

Пам'ятайте, що з кожного продажу я жертвую, у Вашому імені,
\$500 на Euromaidan для допомоги українським військовим.

**FRIENDS OF UKRAINE
DEFENSE FORCES
DONATE TODAY**

**Будьмо в
КОНТАКТ-і**

**ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM**

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!
ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM
AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM
ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM
ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00
STUDIO@KONTAKT.CA

Купівля та продаж нерухомості !

- Професійна допомога при купівлі та продажі будинків, квартир, бізнесів
- Допомога в отриманні mortgage
- Безкоштовні консультації

БОГДАН ПОПОВИЧ
Sales Representative
E-mail: bpopovych@trebnet.com
(Not intended to solicit agencies of any kind)
Cell: (416) 882-3490

BCU Кредитова Спілка Будучність

ОСОБЛИВІ ВІДСОТКИ

5.25%*
13 місяців

CAD

4.00%**
12 місяців

USD

NEW MONEY ONLY

Завітайте до найближчого відділення КС Будучність або bcufinancial.com, щоб дізнатися деталі.

* Terms and conditions apply.

GIVE YOUR SAVINGS A BCU BOOST!

*GIC, TFSA, FHSA, RRSP & RRIF Savings Special**

НОВА
ВІДСОТКОВА
СТАВКА

5.40%
6 місяців

* Terms and conditions apply.

Христос Воскрес!

**Христос Воскрес - воскресне й Україна, постане із занепаду й руїн!
Воскресне її мова солов'їна і на весь світ лунатиме мов дзвін.**

We send warmest greetings to our community as we celebrate the Resurrection of Christ and wish everyone a safe and blessed Easter season!

Нехай Воскресіння Христове принесе нам всім надію на процвітання, мир і спокій у нашій Україні, світі та для нас усіх в цей надзвичайний час.
Ми молимося за Боже милосердя та за здоров'я всіх нас.

BCU Financial

Кредитова Спілка Будучність

Visit your local BCU Branch!

1-800-461-5941 • www.bcufinancial.com

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca